

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божя на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»

(Рим. 1:16)

**№8 (119)
СЕРПЕНЬ
2014 РОКУ**

ПЛАЧТЕ З ТИМИ, ХТО ПЛАЧЕ

Михайло Паночко
Старший єпископ
Церкви ХВС України

Писати ці рядки мене спонукала тривожна звістка про сотні пораних молодих хлопців, яких везуть у Київський військовий госпіталь на провулку Щорса. І не тільки в Києві, але й у Запоріжжі, Дніпропетровську та інших містах України лікарні переповнені покаліченими, обпаленими, розбитими тілами і душами молодих хлопців. Я вирішив відвідати їх, щоб особисто поспівчувати обпаленим війною людям. Мені допомогла у цій справі сестра Тамара Миколаївна, яка пропрацювала у військовому шпиталі Києва більше 36 років.

Найперше ми зустрілися з молодим, але вже з посивілими скронями лікарем Сергієм Анатолійовичем Сапою, завідувачем відділення гнійної терапії. Його втомлене лице свідчило про велике навантаження, яке лягло на його плечі. Він розказав, що в госпіталі є ліки для хворих, але деяких препаратів не вистачає. Ми вирішили придбати потрібні медичні препарати для цього відділення.

Після розмови з лікарем ми відвідали декілька палат з тяжко поранилими хлопця-

ми, і те, що я побачив, вразило до глибини душі — як страждають ці молоді люди, а біля них — жінки і батьки! Втомлені медсестри з усіх сил старалися полегшити болі своїх пацієнтів. Особлива картина: в одній із палат лежить Сергій із Коростеня, йому 31 рік, двоє діток, дружина. Лежить живий виповз із охопленого полум'ям БТРа, вогонь опалив майже 70% тіла, лице обгоріло, руки і ноги вкриті чорними плямами опаленої шкіри. Важко уявити, що він перетерпів у перші години і дні, коли страшенний біль не давав ні спати, ні поворухнутися.

За згодою Сергія і батьків ми помолилися за його здоров'я, поблагословили, чим мали. На питання «чому?» відповіді можуть бути різні, але заклик «плачте з тими, хто плаче» найближче припадає до серця.

В іншій палаті 19-річний Антон лежить з простреленим стегном, старається усміхатися (того дня був день його народження),

і ми привітали його. На іншому ліжку — молоденький хлопчина Роман, дуже блідий, мало на що реагує: втратив праву ногу і багато крові. «Він ще в коматозному стані, — пояснює медсестра. — І не усвідомлює, що з ним сталося». Дуже жаль цього хлопця, думаю про те, як обернеться його доля пізніше, як понести його тягар і чи можна хоч якось допомогти, адже він ще такий юний...

Хочеться виголосити на весь світ: «Схаменіться! Будьте люди, бо лихо вам буде». Це до тих, хто втратив совість і честь, взяв зброю в руки, щоб вбивати невинних.

В інших палатах лежать з пораними хребтами, розбитими головами, ампутованими руками. Лікарі роблять, що можуть. Деяких відправляють на лікування за кордон. І так кожний день.

Унейрохірургічному відділенні зустрічаємося із головним лікарем Сергієм Дончиним. Він розповідає про травми своїх пацієнтів, і видно, що хоче всім допомогти як лікар-професіонал. До речі, тут працює і його син (він якраз зайшов у кабінет головного лікаря і попросив, щоб ми допомогли із придбанням апарату «Диско-віль електродемартом», що обрізує обгорілу шкіру і нарощує штучну). Ми довідалися, що його виготовляють наші спеціалісти у Тернополі, і вирішили придбати і подарувати його лікарні.

Знову приходять на серце слова: «Боже, великий, єдиний, нам Україну храни!». А також — «Носіть тягарі один одного, таким чином ви виконаєте закон Христов». «Плачте з тими, хто плаче...» Щира молитва за страждальних хай завжди лунає до неба, до Всевишнього із наших сердець.

Дорогий брате, сестро, дорогий друже, запитай себе: «А чим я можу допомогти?». Молися, і на серце твоє ляже слово.

РЕАЛІЇ ЖИТТЯ

ДИВНА ІСТОРІЯ «СВІЧКИ», ЩО ГОРІЛА З ОБОХ КІНЦІВ

Д-р А. Б. Сімпсон, пастор з Нью-Йорка, розповів, як багато років тому познайомився з цією незвичайною жінкою.

«Перепрошую, пане, біля дверей стоїть жінка, що бажав з вами поговорити. Вона сказала, що її звуть Сонєю і що вона проповідниця. Вона німкеня. Думаю, вона не сповна розуму, тому що виглядає дивно».

Я зустрів цю «дивну жінку» в передпокої. Вона цілком заслуговувала на таке визначення: висока на зріст, худорлява, з виразними вилицями і маленькими блискучими очима. Її надто великий капелюх був щедро прикрашений вогненно-червоними квітами. У старомодній сукні, із зеленою парасолькою в руці, вона справляла справді дивне враження. Коли я наблизився, вона усміхнулася і з німецьким акцентом заговорила: «О брате, нарешті я вас знайшла. Вчора я слухала, як ви розповідали про свою місію, і одразу ж сказала своєму Господу: «Батьку, я повинна поговорити з цим братом».

«Соню, — промовив він, — свій вчорашній заробіток віднеси цьому братові і проповідуй йому». — «Але я не маю проповіді». — «Йди пішки, щоб і гроші за проїзд віддати йому, а дорогою Я дам тобі проповідь». Тепер я тут, і тут мої гроші».

Що я повинен був думати про неї? Майже цілу годину вона йшла, щоб віддати свій денний заробіток для нашої місії! Я подумав, що коли її проповідь така ж добра, як її вчинок, то буде вельми приємно послухати і її проповідь. І попросив її увійти.

Вона усміхнулася своєю незрівнянною усмішкою; її обличчя свідчило про великий внутрішній спокій, і це надавало йому вигляду святої радості. І почала розповідати:

— Я покликана прати і проповідувати. Я народилася проповідницею, і оскільки я бідна, то навчилася працювати. Я працюю добре, і мені можна довіряти. Багато людей запрошують мене до себе, але, користуючись моєю працею, вони повинні слухати і мої проповіді. Без проповіді нема ніякої роботи.

До якої церкви я належу? Я належу Господу Ісусу і у всьому покладаюся на Нього. Він — найкращий маклер, і мені не треба довго чекати на роботу.

СТ. 4

ФІНАНСОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СЛУЖИТЕЛІВ: ЩО ПРО ЦЕ ГОВОРІТЬ БІБЛІЯ?

Василь Попудник

Кілька років тому мені довелося побувати в одній із церков на Одещині. У неділю зранку викладав свою тему. Проповідував три години — люди погодилися продовжити зібрання, аби до-

слухати тему до кінця. Говорити мені було легко — я відчував натхнення, говорив чітко, впевнено, аргументуючи свої думки.

Після служіння одна старша сестричка розповіла про видіння, яке бачила під час мого викладу. За її словами, з неба через мене до людей по якомусь проводу надходила інформація.

У вас може виникнути питання: на яку тему я проповідував? Можливо, ви здивуєтеся — я говорив про гроші. Але хіба тема про гроші така духовна? Безперечно, так. По-перше, якщо про це говорить Біблія, це вже духовно. А по-друге, Священне Писання не тільки говорить про фінанси, а говорить про них багато — як в Старому, так і в Новому Заповітах.

Проблема, однак, зовсім не в тому, духовна чи не духовна ця тематика, проблема в тому, що ми не завжди бачимо те, про що говорить Біблія, і не завжди правильно розуміємо. Будьмо відвертими: деяким біблійним принципам нас у наших церквах не вчать або вчать не зовсім так, як написано, дотримуючись погляду, який сформувало середовище.

Питання фінансового забезпечення служителів нарівні з іншими питаннями щодо життя і служіння наших церков потребує вирішення. Сама тема матеріального служіння в Священному Писанні

широко описана, тому торкнемося моментів, які пов'язані з матеріальним забезпеченням служителів. Почнемо зі Старого Заповіту, з такого суперечливого питання, як десятина. Доводилося чути різні позиції в наших церквах. Одні відстоюють поняття десятини, інші, і, я б сказав, таких більшість, цього не роблять. То хто придумав десятину?

Багато людей тримаються позиції, що десятина — це твердження Закону Мойсея, а оскільки Церква не під Законом, то й питання десятини не стосується християн. Однак при уважному читанні Біблії ми побачимо, що уперше проголосив десятину зовсім не Мойсей. Десятину існувала вже за 600-700 років до Мойсея.

Біблія чітко показує, що першим дав десятину патріарх єврейського народу Авраам (Бут. 14:18-20). Історію з десятиною Авраама знає кожен, але часто ми упускаємо один важливий момент — те, кому саме Авраам віддавав десятину. А це дуже важливо, адже той самий принцип, який використав Авраам, у Законі тільки був утверджений та розписаний.

Мало того, деякі археологічні знахідки показують, що десятина існувала у язичників ще до Авраама. Це явище було поширене не тільки на території, де жив стародавній патріарх, але і в інших народів. А звідки вони взяли таку практику? Чому погани теж віддавали десятину — не сім чи вісім, не 12 чи 13, а саме десять? Це питання нам для роздумів.

Але ми маємо біблійний факт: Авраам дав десятину для первосвященника Мелхиседека. Чому саме десятину, а не більше чи менше? І чому саме священнику? Десятину Богові обіцяв і патріарх Яків, внук Авраама (Бут. 28:20-22). А кому він дав свою десятину? Бог же не послав Своїх ангелів до Якова за обіцяною десятиною. Якщо Мелхиседек був реальною людиною, яка проживала на території Ханаану, то там проживали

і його нащадки, які теж були священниками Богові, і обіцяну десятину Яків міг дати їм — за прикладом Авраама. Хоча, звичайно, це питання залишається відкритим.

Закон у Старому Заповіті чітко та недвозначно регулював питання десятини в єврейському народі. Спробуємо визначити суть: для чого Бог затвердив принцип десятини для Свого народу? Ми знаємо, що єврейський народ походить від патріархів — Авраама, Ісака і Якова. Яків отримав від Господа ім'я Ізраїль, і його нащадки почали іменуватися цим іменем. Патріархам була обіцяна земля Ханаану, яку потім і заселили їхні нащадки — 12 племен Ізраїлю. Однак при уважному читанні ми побачимо, що племен насправді було не дванадцять, а тринадцять, оскільки плем'я Йосипа походило від двох його синів — Манасії та Ефрема, які отримали в Ханаані землю (Бут. 48:5-6).

Якщо подивитися на карту поділу Ханаану між племенами Ізраїлю, можна побачити одну деталь: серед усіх 13 племен частки не отримало плем'я Левія. Їм були надані тільки міста для проживання. Нині люди хочуть жити в містах, і це зрозуміло, у вік прогресу і технологій у містах легше знайти роботу, але в ту пору все було далеко не так. Коли людина мала землю, вона мала засіб для існування, тому що могла садити врожай та розводити худобу, що і було засобом для проживання.

Отже, виникає питання: чому ціле плем'я, а це тисячі чоловіків, жінок та дітей, не отримали від Господа землі, де б вони могли працювати і тим самим забезпечувати себе? Ось тут ми і підходимо до поняття десятини. Бог спеціально зробив так, що всім племенам дав землю, а левітам не дав.

Господь наказав 12 племенам, які на наданій їм землі розводили худобу, садили врожай, щоб із всього свого прибутку — як з худоби, так і з врожаю — вони відділяли десятину (Лев. 27:30-33). І ця десятину призначалася для племені Левія (Чис. 18:26).

СТ. 3

РОБИ ТЕ, ЩО МОЖЕ РОБИТИ РУКА ТВОЯ

Протягом тижня, з 11 по 15 серпня 2014 року, на базі відпочинку «Сонячні озера» поблизу села Зіболки Жовківського району на Львівщині проходив обласний молодіжний форум церков ХВС Львівщини. П'ять сотень юнаків та дівчат взяли участь у численних семінарах і богослужіннях, а ще – відпочили в колі добрих друзів. Це вже дев'яте таке молодіжне зібрання. І четвертий рік поспіль – на базі «Сонячних озер».

Темою цьогорічного форуму став вірш із Писання: «Роби те, що може робити рука твоя».

Зі словами настанов до молоді зверталися старший єпископ Церкви ХВС України Михайло Паночко, старший пресвітер Львівського обласного об'єднання церков ХВС єпископ Роман Ляховський, завідувач освітнього відділу братства Віктор Вознюк, пастор-вчитель, доктор богослов'я Анатолій Кліновський. Серед спікерів були також служителі Ярослав Вихопень – пресвітер церкви ХВС в м. Красне, Петро Штокало, Юрій Цімура, Олександр Топінко тощо.

Кожного ранку оргкомітет спільно із молодіжними керівниками на молитовній годині аналізували роботу форуму, всі успіхи й невдачі і узгоджували програму надалі.

Слово, що звучало з-за кафедри, стосувалося багатьох граней життя молоді. Особливу увагу було приділено молитві за Україну! Ми віримо, що Бог пошле Свою відповідь на наші благання. Під час служіння були зібрано кошти на потреби церков на Сході України, яким сьогодні доводиться вкрай нелегко.

Старший єпископ ЦХВСУ Михайло Паночко закликав молодь задуматися над тим, від чого Від чого залежить їхнє майбутнє. Для чого звільнив нас Господь? Для життя у свободі (див. Гал. 5:1). Прагнення до волі заховане в самому естві людини. Але не дарма в народі кажуть: «Дай серцю волю – заведе в неволю».

Приклад блудного сина переконливо свідчить, що праця без любові – це рабство! Так само до недобрих наслідків призведе рішення молоді людини жити так, як їй заманеться.

Рабство може мати різні формати. Буває рабство Закону. Але Господь Ісус на Голгофському хресті звільнив нас від такого рабства. Написано, що праведний житиме вірою. Господь нікому і ніколи не нав'язував Свою волю. Але Він пропонує нам пізнати суть, а не тіль Христа. Стіймо в благодаті. Вчимося користуватися свободою в Христі. І пам'ятаймо, що кров Ісуса Христа визволяє від сили і влади всякого гріха.

Буває рабство плоти. Тому апостол Павло наголосив: «Усе мені можна, але ніщо не повинно володіти мною». Бог забороняє певні речі, щоб вберегти нас. Рабплоті – це раб гріха.

Рабство світу цього проявляється у трьох вимірах: пожадливість очей, пожадливість тілесна і гордість життєва. Тому Павло і каже в 1 Кор. 8:9, що воля – це не всездозволеність. Справжня свобода спонукує служити іншим, але не ставати рабом інших людей, речей та обставин. Я це роблю, бо я люблю Ісуса та людей!

Віктор Вознюк у своїй проповіді зосередив увагу молодих християн на необхідності правильно розпоряджатися своїм часом. Адже, як читаємо, «для всього свій час, і година своя кожній справі під небом» (Екл. 3:1). Без правильного використання часу, який усім виділений однаковою мірою, неможливо робити добро.

Одна з найбільш поширених проблем

сьогодні – ми хочемо зробити якомога більше. Однак успіху досягне той, хто вміє серед великого обсягу завдань виокремити найпріоритетніші. Не треба старатися стати таким собі «майстром на всі руки» – насправді такі «майстри» до пуття не вміють робити нічого.

Наступна сучасна проблема – бажання водночас робити кілька справ. Серед інших проблем – відсутність цілі або плану досягнення цієї цілі. Ми маємо думати про майбутнє. Планувати своє майбутнє, причому не лише в думках, а й на папері.

Буває, у нас є ціль, але ми не виокремимо певні завдання для її досягнення. Або не ставимо перед собою певні терміни для виконання цих завдань. Ще одна проблема – ми відволікаємося від основного, і спрацьовує своєрідна ланцюгова реакція, коли одне другорядне завдання тягне за собою інше. І ми непомітно відходимо від цілі.

А буває, ми не здатні визначити головні і другорядні завдання, важливіші і менш важливі справи, виконання яких можна відкласти. Або чекаємо, коли появиться відповідний настрій, щоб зробити те чи те. Однак не треба бути залежним від настрою.

Найбільші викрадачі часу сьогодні – це перегляд новин, соціальні мережі тощо... Залежність від такого проведення часу дуже виснажує. Ще один бич сьогодення – лінощі. Ми повинні працювати так, ніби Христос прийде через 1000 років, і водночас бути готовими зустрітись з Ним наступної ж миті.

Анатолій Кліновський на основі тексту з 1 Тим. 4:15 говорив про умови досягнення успіху. Серед цих умов – тісні стосунки з Богом, розуміння свого поклонання, готовність платити ціну тощо.

На шляху християнина можуть спіткати різного роду небезпеки. Серед цих небезпек перше місце належить гордості. Фактично, поява гордості – це початок падіння людини, якою б талановитою вона не була. Горда людина вкрай неприємна Богові. Свої дари і таланти Він хоче довірити тому, хто здатний понести їх не надимаючись, пам'ятаючи, що все це – не його, а Боже.

Ще одна серйозна небезпека на шляху досягнення успіху – це втрата бачення. Тому при досягненні якоїсь цілі треба ставити собі наступну ціль. Відсутність цілі призводить до життєвої кризи. Людина, яка не має стосунків з Богом, не знає, що робити далі. Це може призвести до застою і занепаду.

Можна правильно рухатися, але на певному етапі втратити рівність (див. Гал. 6:9).

Своєрідним «Троянським конем» для християнина можуть стати також випивки, бажання заробити багато грошей, флірт тощо.

Віримо, що молодь добре засвоїла ці важливі уроки і буде практикувати їх надалі.

Підготували: Валентин Опря, відповідальний за медіа-служіння Форуму-2014, Роман Любінський.

Пастор церкви, засновник служіння «Дім на скелі» Денис Подорожний відвідує різні країни. Після останнього візиту в Україну він наразився на хвилю критики з боку віруючих з Росії. Деякі з них дивувалися, чому він вирішив навідати Україну в період війни. Пастор каже, що любить і українців, і росіян, бо як серед тих, так і серед інших є люди тверезі, глибокі і позбавлені «закваски», яка псує стосунки з Богом.

Лише вміння чути Бога дозволяє нам правильно оцінювати ситуацію, впевнений він. Найбільша небезпека – вірити у власну непомилність та піддаватися впливу стереотипів. Про те, як вберегтися від чорно-білого сприйняття світу, далі в інтерв'ю.

– Після приїзду до Києва Ви виклали у Фейсбук фотографію вивіски: «Вас вітає Київ!», і на сторінці з'явилося дуже багато критичних коментарів.

– Дуже небезпечно робити світ чорно-білим, у якому по один бік – добро, а по другий – зло. Це нагадує старий радянський фільм, в якому гвардійці з полум'яним поглядом дивляться у світле майбутнє, а фашисти обов'язково пришелепкують. Одні роблять цілковите добро, а інші – цілковите зло. Коли розгорівся конфлікт на сході України, деякі люди вдалися до однозначних оцінок і повірили в чорно-білий світ. Приїхавши до Києва, я написав, що опинився у благословенній Україні, і дехто зі злобою сприйняв ці слова. Якби я написав про будь-яку іншу країну – Нігерію, скажімо, вони б сказали: «Нехай Бог тебе благословить!». Один служитель написав: «Добре бути сіллю, але погано, коли сіл на рану», а я сказав, що «не треба думати, ніби рани лише з однієї сторони». Зауважу, що шкідливо сприймати події крізь призму телебачення. Я спеціально вимкнув деякі телеканали. Не хочу нести ненависть замість того, щоб нести мир з небес, вітиху для тих, хто в скорботі, і перемир'я для тих, хто ворогує.

– З якими стереотипами про Україну ви стикалися?

– Стереотипи – це цілий клубок страхів, знань і досвіду, фантазій та упереджень. Найбільш поширені – в Україні бандерівці, хунта і фашисти. Незалежно від того, розуміють люди, хто такі фашисти, чи ні, обізнані в політиці чи поверхнево цікавляться нею. Такі стереотипи можуть породжувати інші міфологеми. Скажімо, існує стереотип, що всі росіяни – ліниві і п'яниці, усі українці – бунтівники і зрадники, американці – обмежені й егоїстичні, а європейці – геї і lesbійки. Мені однаково неприємно, коли націю називають «ватниками» або «фашистами», «кацапами» або «хохлами».

– У Криму були випадки, коли віруючі люди більше вірили зовнішнім джерелам інформації, аніж своєму пастору. Це викликає для Церкви чи це проблема Церкви?

– Не можна розглядати ситуацію узагальнено. Ми не можемо однозначно судити про всіх християн. Не можемо знати про духовний стан цих людей. Одні можуть бути високого духа, а інші лише називаються християнами. А де люди піддалися впливу пропаганди, «заквасилися» ЗМІ. Сьогоднішня ситуація – це привід для осмислення. Треба робити висновки. Треба прищеплювати людям християнський характер.

Треба дбати про внутрішню наповненість. Бочка з водою погасить вогонь, а бочка з порохом вибухне. Чому деякі християни втратили близькість з Богом або перестали поводитися, як християни? Я неодноразово стикався з тим, що віруючі, і навіть служителі, висловлюючись про події в Україні, допускали хамство і грубість. Як таке можливо? Це просто нездоровий дух, уражений розум. В історії християнства були різні часи. У всіх обставинах треба залишатися християнином. Ми не повинні бути схожими на троянду, про яку писав Екзюпері. Маленькому принцу доводилося накривати її скляним ковпаком і ховати від вітру за ширмою, щоб вона не застудилася і не померла. У реальному житті траплятимуться різні ситуації, без ширми і колби. Важливо завжди залишатися християнами, людьми з великої літери.

– Нині говорять, що постало питання щодо зміни богослов'я в контексті патріотизму – що робити віруючим, як захищати свою землю?

– З одного боку, ми – громадяни неба, скеровані до вічного Царства Бога, і називаємо себе Божим народом. Проте ми живемо на землі, і фізично кожен перебуває у своїй

Денис подорожний: КОЛИ БОГ ДАВ НАМ ВІРУ, ЦЕ НЕ БУВ БАРТЕР

країні. Такий дуалізм часто породжував різні крайнощі: від християнізації націоналізму і націоналізації християнства (назвемо їх умовно «націоналісти») до заперечення земних обов'язків перед народом і державою.

На мій погляд, і ті й ті небезпечні, хоча й аргументують свої позиції вченням Біблії. «Націоналісти» посилюються на те, що апостоли мали особливе покликання служити якомусь конкретному народу (Гал. 2:8). І з їх точки зору, це говорить про відповідальність людини за свою націю, про те, що Бог має плани не тільки для людей, але й для народів і країн.

Іх опоненти, «уранополіти», аргументують свою позицію словами Павла, що «немає ні геллена, ні юдея, ні обрізання, ні необрізання, варвара, скита раба, вільного, але все та в усьому Христос» (Кол. 3:11), а також словами: «Немає вже юдея, ні грека, нема раба, ані вільного, нема чоловічої істоти, ані жіночої, бо всі ви один у Христі Ісусі» (Гал. 3:28). Ті, хто заперечує значимість етносу, переконані, що єдина нація для християн – це народ Божий, Церква. Вона поза межами мови і культурних бар'єрів. У кожного з підходів – своя правда, але, все ж, істина не в крайнощах, а в цілісному розумінні біблійного вчення і нашого поклонання.

Погодьтеся, що навряд чи «уранополіти» проголосять, що коли немає чоловічої і жіночої статі – геть залишки гендерних відмінностей! Усі голка в одну лезно! Біблійні слова про відсутність відмінностей стосуються спасіння – у вічності немає земних обмежень. Але в земному житті вони мають значення. До речі, різний характер служіння Павла різним народам – тому підтвердження. Відтак золотом серединою у питанні патріотизму є розуміння одночасно декількох речей: по-перше, наша вічна вітчизна – на небесах; по-друге, Бог любить всі народи; по-третє, нам треба шанобливо ставитися до будь-якої національності, відокремлюючи гріх людей від їх походження; по-четверте, треба нести відповідальність перед Богом за свій народ і країну, в якій ти живеш. Тому перед священнослужителями не стоїть завдання змінювати богослов'я (хіба тільки якщо хтось притримувався якихось крайнощів). Просто кожному християнину треба розуміти свою роль – у Церкві, в суспільстві. І завдання Церкви – допомогти віруючим не ухилитися від своєї відповідальності перед Богом і не ховати голову в пісок, кажучи: «Моя хата скраю, нічого не знаю». Колись був популярний мультфільм про доброго kota Леопольда, який не вирішував конфлікти, а тільки прохав: «Нумо жити дружно». Відхід від проблеми породжує нові проблеми. Не можна мати таку позицію. Поставлені завдання треба вирішувати. Питання лише в тому, кому і як це робити.

Кожен повинен якісно виконувати своє завдання, ким би він не був (політик чи економіст, військовий чи цивільний, священник чи діяч науки).

Я впевнений, що в такі важкі часи, як нині, тільки Церква може виконати роль духовного посередника, який показує Христа світу. Вона здатна послужити суспільству справою примирення і має не тільки молитися за народ, але й надихати тих, хто надламався, допомагати тим, хто страждає, рятувати взятих на смерть. Соціальне завдання кожного християнина як солі землі – робити все, що він може. Церква не повинна забувати ні про небеса, ні про те, що відбувається навколо, але своїми справами допомагати людям на цій землі хоч якимось чином зустрітись з благословеннями небес.

– А що робити, якщо брати не чуять один одного? Як уникнути позиції kota Леопольда?

– Немає простих відповідей. Якщо хтось скаже: ось вам три ключі і п'ять пунктів, то він обов'язково щось оміне увагою. Ми люди, і ми різні. Кожен повинен мислити категоріями особистої відповідальності перед Богом. Стежити за своїми словами, ділами, реакцією.

Усі стосунки між людьми будуються за двома принципами: «Полюби Господа Бога свого всією душею своєю, і всім розумом своїм, і всім серцем своїм» і «Полюби ближнього свого, як самого себе». Ці заповіді не можуть існувати одна без одної. Якщо

сказати: роби іншим те, що ти хотів би, аби робили тобі, п'яниці захочуть всіх споїти, а наркомани роздаватимуть наркотики. Перша заповідь безумовної любові до Бога визначає наші внутрішні стандарти. Близькість з Богом змінює людину – вона усвідомлює, що за нею спостерігає Бог навіть тоді, коли її ніхто не бачить. Друга заповідь визначає стосунки між людьми. Поводьтеся з іншими так, як би ви хотіли, щоб інші ставилися до вас. Хочете, щоб вас розуміли, – спробуйте зрозуміти інших. Бажаєте, щоб вас почули, – будьте відкритими. Не хочете у своїй церкві проблем – не створюйте їх в іншій. Не хочете проблем у своїй країні – не підтримуйте подібного в іншій країні.

– А чи може людина мати близькі стосунки з Богом і водночас піддаватися впливу стереотипів?

– Звичайно, може. Будь-яка людина може мислити стереотипно. Тільки Бог має повноту знання. Усі наші пізнання обмежені віком, досвідом, освітою або неосвіченістю, культурою, оточенням і багатьма іншими факторами. Апостол Павло говорить про природу нашого пізнання Бога: «Тепер ми бачимо, ніби у дзеркалі, частинно» (1 Кор. 13:12). Тільки «коли з'явиться... будемо бачити Його, як Він є» (1 Кор. 13:2).

Уникнути упереджень і стереотипів неможливо. Але важливо намагатися не кастити у своєму розумі і протистояти впливу деструктивних стереотипів. Бо «хто говорить, що він пробує у світлі, та ненавидить брата свого, той у темряві досі» (1 Ів. 2:9).

Допомогти людям вберегтися від стереотипів, які руйнують суспільство і особистість, – це також одне із завдань Церкви.

– Як зуміти не піддаватися впливу негативної інформації середовища?

– Важливо, щоб серце людини було в правильному стані, не озлоблене і не запекле. Жага помсти, злість або страх заважають нам мислити тверезо.

Крім того, треба мати здоровий рівень скептицизму. Якщо ми досліджуємо Писання, якому довіряємо, то тим пильніше треба ставитися до повідомлень ЗМІ, які можуть помилятися або просто обманювати. Ми не застраховані від помилкових суджень. Якщо я консультував одного хлопця, в якого виникли проблеми з міліцією. Він втрутився у вуличну бійку, щоб захистити людину, на яку напали двоє. Нападники отримали травми. Людина вирвалася і втекла, а ті двоє виявилися... працівниками правоохоронних органів. Хлопця звинуватили в тому, що він завадив у затриманні злочинця.

Тому треба бути гранично акуратними з інформацією, яку ми отримуємо, не дозволяти емоціям і брехні блокувати нашу розсудливість. Засоби масової інформації можуть виявитися засобами маніпуляції, що, на жаль, останнім часом не рідкість.

– Частина віруючих дотримуються позиції, що, мовляв, коли я так думаю, значить, так думає і Бог.

– Нема важчого завдання, ніж виправляти самовпевнених людей, переконаних, що Бог з ними заодно. Мені здається, що Сам Бог унікає цієї невдячної справи.

Ми можемо помилятися. Тому Павло і говорив: «Хто думає, що він стоїть, нехай стережеться, щоб не пасти» (1 Кор. 10:12). А Петро, який обіцяв бути вірним Христу, тричі відрікся. Я побоююся людей, які не шукають підтвердження, але поспішають запевнити: «Мені Бог сказав». Люди, які досліджують, «не наламають дров».

Тому я завжди кажу віруючим: «Коли Бог дав нам віру, це не був бартер – Він не забирав у нас розум».

Чим більше людина вірить у свою безпомилність, тим менша ймовірність, що вона стоїть перед впливом зовнішнього інформаційного середовища, помилкових стереотипів або помилкових одкровень.

Написано: «Усе досліджуючи, тримайтесь доброго», «Випробовуйте самих себе, чи ви в вірі» (2 Кор. 13:5); «Випробовуйте духів, чи від Бога вони» (1 Ів. 4:1). Тому відповідальність за наші слова, справи і рішення залишається за нами.

Розмовляли Ірина Наумець, Тарас Антошевський, РІСУ.

ФІНАНСОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СЛУЖИТЕЛІВ: ЩО ПРО ЦЕ ГОВОРИТЬ БІБЛІЯ?

Василь Попудник

А тепер дуже просто можна порахувати, чи добре Господь забезпечив Своїх служителів. Кожне з племен – Рувима, Юди, Симеона, Завулону, Веніамина тощо – віддавало десятку частину. У них залишалося по дев'ять, а плем'я Левія загалом отримувало 12. Левити також віддавали із отриманого десятину, тому в них залишалося 11 частин (Чис. 18:25-28). Отже, Бог не покинув своїх служителів напризволяще, не признав їм жити в бідності та недостатку, більше того, Він навіть дав їм дещо більше, ніж іншим племенам. І в цьому проявляється мудрий божественний принцип: 12 племен служили левитам у матеріальному, а ті служили племенам у духовному, і в усьому були гармонія та порядок.

Отже, чому Бог не дав їм землю? Не тому, що левити були ліниві. Вони могли працювати не гірше за своїх братів. По-перше, так вирішив Сам Бог – щоб у скінні служили лише спадкоємці Левія (Чис. 18:22), а по-друге, їм не дали землю, щоб вони могли не займатися земною роботою, а перебувати в постійному служінні Богові. Якби вони працювали на землі, як і інші, вони не змогли б у всій повноті служити і діло Боже зазнало б шкоди. Тому їхньою роботою і було служіння Богові, а зарплатою за роботу, тобто за служіння, – була десятина. Господь чітко проголосив це на сторінках Священного Писання: «А Левієвим сином Я дав ось кожному десятину в Ізраїлі на спадщину, взамін за їхню службу, бо вони виконують службу скінні заповіді... Бо десятину Ізраїлевих синів, що вони принесуть як приношення для Господа, Я дав Левитам за спадщину. Тому Я сказав до них: Між Ізраїлевими синами не будуть вони ділити спадщину. І будете їсти це на кожному місці ви та дім ваш, бо це нагорода (Синодальний переклад «плата», тобто «зарплата») для вас взамін за вашу службу в скінні заповіді» (Чис. 18:21, 24, 31).

На жаль, історія ізраїльського народу переповнена фактами відступництва. Коли вони покидали істинного Бога і зверталися до ідолів, занепадала і вся система Закону, храму та богослужіння. Було й таке, що євреї не поклонялися ідолам, але й написаного в Законі також не дотримувалися, про що Господь часто говорив через Своїх пророків.

Були в житті єврейського народу світлі моменти, коли проводилися реформи і народ навертався до Бога. Тоді відновлювалася і система Закону, і богослужіння, включаючи й принципи десятин.

Великим реформатором був Єзекиа, який поряд з іншими реформами відновив в Юдейському царстві і принцип десятин: «І наказав він народові, мешканцям Єрусалиму, давати частку священнику та левитську, щоб вони були ревними в Законі Господньому. А як поширився той наказ, познаносили Ізраїлеві сини багато первоплодів збіжжя, виноградного соку, і нової оливи, і меду, і всякого полевого врожаю; і як десятину того всього багато познаносили. І говорив до нього священник Азарія, голова Садового дому, і сказав: Відколи зачали приносити приношення до Господнього дому, ми їли й були ситі, і багато позосталося, бо Господь поблагословив народ Свій» (2 Хр. 31:4-5, 10).

Цікаво, що це зроблено для того, щоб люди були ревні. А хіба фінансове забезпечення додає ревності? Євреї виконали наказ царя відповідно до Закону, і служителі були забезпечені. Було також відновлене богослужіння в храмі.

Подібні реформи проводив і Неемія. Після відбудови стін Єрусалима та відновлення громадського порядку і богослужбової практики Неемія на короткий час відлучився, знову поїхавши до царя. Повернувшись, він побачив наступну картину: «І довідався я, що левитські частки не давалися, а вони повтікали кожен на поле своє, ті Левити та співаки, що робили свою працю. І докоряв я заступникам та й сказав: Чого опущений дім Божий? І зібрав я їх, і поставив їх на їхніх місцях. І вся Юдея приносила десятину збіжжя, і молодого вина, і оливи до скарбниць» (Неем. 13:10-12).

Євреї перестали приносити десятини, тому служителі змушені були піти працювати на полях, щоб забезпечувати свої сім'ї, і залишили богослужіння в храмі. Звернімо увагу, що Неемія не дорікав левитам і співакам. Він оскаржував тих, які повинні були доглядати за дотриманням принципу десятини. І коли євреї знову почали приносити десятину, служителі повернулися на свої місця, богослужіння було відновлено.

Хоча, на жаль, не надовго. Невдовзі Богові довелося знову, вже через Свого пророка Малахію, докоряти Своєму народові: «Від устав Моїх ви відступили з днів ваших батьків і їх не стерегли.

Верніться ж до Мене, і вернусь Я до вас, промовляє Господь Саваот. Та говорите ви: У чому повернемось? Чи Бога людина обманить? Мене ж ви обманюєте, ще й говорите: Чим ми Тебе обманили» (синадальний переклад – «обікрали»)? Десятиною та приносами!» (Мал. 3:7-8).

Духовне служіння залежить від матеріального. Коли не було відповідного фінансування, це негативно відбивалося на ділі Божому. Логіка дуже проста: служіння Богові залежить від вкладання коштів. Якщо діти Божі не дають кошти, справа Господня зупиняється, або ж не ведеться як належить, тобто зазнає шкоди. Тому що фінанси, які мали бути вкладені туди, ми залишили собі і тим самим обманули (чи обікрали) Бога.

Звичайно, ви можете сказати: усе це Старий Заповіт. Тепер це не актуально. Хіба може старозаповітна система фінансування священників та левитів діяти в період Нового Заповіту?

Я – віруючий у четвертому поколінні, з дитинства в церкві, з раннього віку читав Біблію, відвідував богослужіння, слухав проповіді, однак деяких речей не розумів. У моїй давній церкві не проповідувалося про фінансове забезпечення служителів. Навпаки, у ту пору ми навіть пишалися тим, що наші служителі не отримують кошти, і до деякої міри навіть могли засуджувати представників інших конфесій, у яких це було.

Цьому є пояснення: за тоталітарної системи Радянського Союзу діяльність Церкви була повністю обмежена, а додайте до цього боротьбу з «тунеядством» – і ув'язнення або заслання до Сибіру євангельським служителем, які перебували б на фінансуванні громади, було забезпечене.

Мусимо визнати, що інколи середовище формує певні позиції Церкви, і християни можуть захищати окремі думки, не підозрюючи, що вони сформовані оточенням, певним періодом історії, а не конкретним вченням Писання. Згадаймо, для прикладу, одну з настанов Апостола Павла: «Хіба ви не знаєте, що священнослужителі від святих годуються? Що ті, хто служить вітвареві, із вітваря мають частку? Так і Господь наказав проповідникам Євангелії жити з Євангелії» (1 Кор. 9:13-14). Кого мав на увазі Павло під словами «священнослужителі» та «тих, хто служить вітвареві»? 13-тій вірш – це принцип десятини, який був системою матеріального забезпечення старозаповітних служителів. Священнослужителі – це левити, які годувалися від десятини, а ті, хто служив при жертвовнику, – це священники, які приносили жертви (оскільки левитам не було дозволено це робити) і які повинні були їсти м'ясо жертвонних тварин, а також отримували десятини від левитів. Вказуючи на фінансову частину матеріального забезпечення служителів Старого Заповіту, Павло утверджує новозаповітну практику.

Зверніть увагу на слова: «Господь наказав». Не підказав, не запропонував, не порадив, не заохотив, а дав повеління, іншими словами, постановив. А тепер задаймо собі запитання: у скількох церквах виконується цей новозаповітний Господній наказ?

Чому Господь не повелів проповідникам працювати своїми руками та ще й приносити кошти до церкви? Відповідь проста: проповідники повинні жити з Євангелія для того, щоб вони могли продовжувати проповідувати Євангеліє. Бо якщо вони будуть займатися матеріальними справами, то не зможуть бути посвяченими проповіді, як це було з левитами, котрі залишали храм і йшли на поля працювати, щоб забезпечити свою сім'ю, і через це занепадало діло Боже. Так написано, і якщо у вас виникнуть якісь претензії щодо цього, то вони не до мене, а до апостола Павла і Святого Духа.

Часто можна почути заперечення, що, мовляв, апостол Павло сам працював. «Ні срібла, ані золота, ні одержи чистіє я не побажав... Самі знаєте, що ці руки мої послужили потребам моїм та отих, хто був зо мною. Я вам усе показав, що, працюючи так, треба поміч давати слабым, та пам'ятати слова Господа Ісуса, бо Він Сам проказав: Блаженніше давати, ніж брати!» (Дії 20:33-35); «... і трудимось, працюючи своїми руками» (1 Кор. 4:12); «Самі бо ви знаєте, як належить наслідувати нас. Бо ми поміж вами не сидні справляли і хліба не їли ні в кого даремно, але в перетомі й напруженні день і ніч працювали, щоб не бути нікому із вас тягарем...» (2 Сол. 3:7-8). Більше того, Павло мав професію, його ремеслом «...було виробляти намети» (Дії 18:2). І сам він не користувався фінансовим забезпеченням, про що пише далі: «Але з того нічого не вжив я» (1 Кор. 9:15). Виглядає, Павло говорив одне, а сам робив інше?

Тут потрібно розібратися. Конкретно відомо, що Павло працював у Коринті та Солуні, а також в Ефесі (Дії 20:33-35) і Римі (Дії 20:30). Однак він і в інших місцях проповідував Євангеліє, і ось що він сам пише: «Чи я гріх учинив, себе впокориючи,

щоб підвищити вас, бо я Божу Євангелію благовістив для вас дармо? Оббирав я інші Церкви, приймаючи плату для служіння вам. А коли я прийшов до вас і терпів недостачу, то нікого я не обтяжив. Бо мій нестаток поповнили брати, що прийшли з Македонії; і в усьому беріг я себе, щоб не бути для вас тягарем, і збережу» (2 Кор. 11:7-9).

Зі слів Павла чітко видно, що він брав кошти за проповідь Євангелія. В іншому листі він знову підтверджує цю позицію: «І знаєте й ви, филип'яни, що на початку благовісту, коли я з Македонії вийшов, не прилучилась була жодна Церква до справи давання й приймання для мене, самі тільки ви, що і раз, і вдруге мені на потреби мої посилали й до Солуня» (Фил. 4:15-16).

Виникає запитання: Павло проповідує в Коринті, служить їм, але від них кошти не бере, однак отримує матеріальну підтримку від інших церков, від братів з Македонії. Так само він служить у Солуні, а його фінансово підтримує церква із Филип. То чому він бере кошти від одних, але не бере від інших? Чому йому не платять ті, котрим він безпосередньо служить, а підтримують інші?

Проблема не в Павлі чи в тому, що фінансувати служителів – неправильно. Проблема була в коринтянах та солунянах. Ми знаємо, що церква в Коринті була проблемною. Щоб не докласти до існуючого проблем це одну, як він сам писав: «Щоб відтяти причину для тих, хто шукає причини» (2 Кор. 11:12), Павло відмовився від фінансування: «Але ми не вжили цього права, та все терпимо, аби перешкоди якої Христовій Євангелії ми не вчинили» (1 Кор. 9:12).

Хоча це не дуже спрацювало. Якщо людина проблемна, то вона знайде проблему там, де її немає. Так було і в цьому випадку, і Павлові за фінанси доводилося захищатися перед ними не тільки за себе, а ще й за свого помічника Тита (2 Кор. 12:13-19).

У Солуні, напевно, була інша проблема. Солуняни були схильні до лінивства, і якби вони побачили, що Павло не працює, а живе від проповіді Євангелія, вони могли б його неправильно зрозуміти і вимагати цього ж для себе. Тому Павло в Солуні важко працював, приймав допомогу від інших, але відмовився отримувати фінансування від самих солунян: «... Не тому, що ми влади не мали, але щоб себе за взірця дати вам, щоб нас ви наслідували. Бо коли ми в вас перебували, то це вам наказували, що як хто працювати не хоче, нехай той не їсть! Бо ми чуємо, що дехто між вами живуть по-ледачому, нічого не роблять, а тільки вдають, ніби роблять. Таким ми наказуємо та благаємо Господом нашим Ісусом Христом, щоб мовчки вони працювали та власний хліб їли» (2 Сол. 3:9-12).

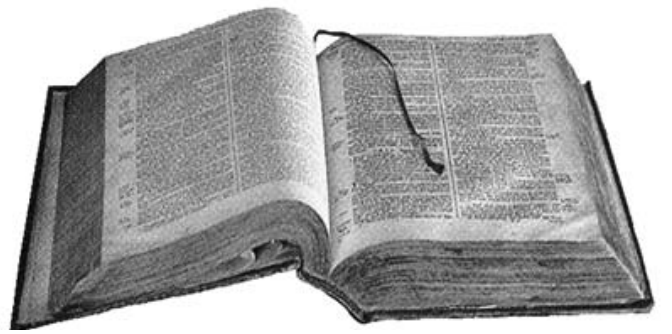
Отже, згідно із вченням апостола Павла, фінансове забезпечення служителів відповідає Божому Слову, однак треба бути обачним, щоб це право не завдало шкоди загальній справі.

І якщо ви зустрінетеся з людьми, які виступають категорично проти матеріального забезпечення служителів, можете запитати, хто вони: коринтяни чи солуняни? І не треба їм дивуватися, тому що це проблемні, не духовні люди. А що з ними робити? Звичайно, не залишати їх в такому становищі, але навчати, як це робив Павло. Про матеріальне служіння він найбільше писав саме до тих, які не мали правильного розуміння в цій сфері.

Сьогодні в нас різні церкви, різне становище служителів, неоднакові умови проживання. Але налагоджуючи систему матеріального забезпечення служителів, потрібно триматися позиції, яку встановив Сам Господь на сторінках Священного Писання. Потрібно пам'ятати: десятина була сформована як бюджетні кошти, які мали конкретне спрямування – забезпечення служителів.

Чи направляються наші десятини на фінансову підтримку служителів? Інколи десятки, сотні тисяч гривень витрачаються на ремонт, техніку, благоустрій, і це також потрібно, але при цьому майже нічого не виділяється для підтримки служителя. А якщо і видається, то стільки, що він ніяк не зможе за це прожити.

Деколи невеличка підтримка, яка видається як зарплата, може стати не допомогою для служителя, а тягарем. Отримуючи недостатньо коштів, він змушений йти далі працювати, щоб утримати сім'ю, а з нього питають, чому він не працює, і він сам може почуватися винним перед сім'єю і перед церквою. Якщо церква погоджується взяти служителя на утримання, то робити це треба так, щоб він міг повноцінно посвятити себе і церкві, і сім'ї і не думав, де ж взяти кошти, яких йому бракує. А якщо церква не

може повноцінно утримувати служителя, то вона не може й вимагати від нього більше, ніж він може дати.

Якщо служіння левитів і священників Бог прирівнював до роботи, то чому ми не можемо так сприймати служіння пастора...

Деякі думають, що коли пастор витратив три-чотири години, вкладаючи вікно в будинку, то йому треба заплатити, бо є виконана робота. А якщо він протягом такого самого часу розбирає конфлікт, то хіба це робота? Та інколи легше побілити стіну, ніж вникати в конфлікт. Звичайно, Бог не залишить Своїх працівників, але з питаннями щодо фінансового забезпечення їм зовсім не треба звертатися до Бога, адже Господь уже дав нам певні принципи, згідно з якими ми повинні діяти.

Часто люди не розуміють, що інколи фізична праця значно легша, ніж служіння. Але якби їм довелося побути на місці служителя, цілком можливо, що вони не дуже б захотіли такої долі. Більше того, коли брати і сестри відмовляються фінансово підтримувати служителя, вони й не здогадуються, що насправді й себе оббирають. Вони самі позбавляють себе повноцінної духовної поживи та уваги, що служить для їх духовного збудування та зросту.

Коли служитель працює і при цьому намагається повноцінно вести церкву, під удар може підпасти його сім'я.

Служитель повинен бути на богослужінні, готувати проповіді, відвідувати людей, читати християнську літературу, займатися самоосвітою, перебувати у молитві, організовувати різні зустрічі, відвідувати братерські ради, семінари, конференції, йти на контакт із владою, із представниками інших конфесій. Можуть виникати непередбачені обставини, треба залишитися після служіння, терміново поїхати на розмову і т. д. І сім'ї залишається тільки чекати, коли ж тато зуміє знайти для них час. Тому церкву потрібно вчити, що служитель – пастир для церкви, а для сім'ї він насамперед чоловік і тато, і цієї ролі в його домі ніхто не замінить.

Студентам при викладанні я малюю дві схеми роботи пастора. Перша схема передбачає, що служитель має три основні напрямки діяльності: робота, церква і сім'я. Якщо служитель працює, та ще й на державній роботі, то приблизно 50-60% його часу йде на роботу, і зауважте – найкращого часу. З роботи він біжить в церкву або на якусь зустріч, і приблизно 20-30% свого часу він витрачає на церкву. Для сім'ї залишається 10-20%.

Друга схема передбачає тільки два напрямки діяльності: церква і сім'я. І тут зовсім інший розклад. Увесь час та зусилля, які служитель виділяв для роботи, він виділяє для церкви, а кошти, які він отримував на роботі, йому дає церква з десятини. 60-70% часу він віддає церкві, і 30-40% залишається для сім'ї. На жаль, поки що у більшості церков працює перша, а не друга схема.

Що потрібно робити, аби запровадити в дію фінансове забезпечення служителів? Найперше, про це потрібно говорити, навчати, щоб у людей мінялося мислення, щоб вони зрозуміли, що служіння пастора – це вище, ніж будь-яка земна робота. Тому що будь-яка світська, хай і високооплачувана посада дійсна тільки до смерті, а служитель працює для вічності. То неже служитель вартий меншого за свою безцінну працю?

Потрібно створити ефективну систему підходу до кожного служителя в різних місцях, щоб виробити той рівень фінансування, який потрібно для того чи іншого служителя, аби він міг повноцінно посвятитися духовній справі.

Необхідно перевірити бюджети і зробити баланс. Якщо всі десятини йдуть на будівельні, ремонтні, технічні, комунальні та інші витрати, навіть якщо закладено кошти на різні євангелізаційні та соціальні проекти, але не передбачено ніякої підтримки для тих, хто їх звершує, – це перекося. Не можна більше дбати про проект, ніж про людину. Церква – це не бізнес-структура з різноманітними проектами, це живі люди. Христос вмирав за людину, а не за проект.

З другого боку, говорити про десятину, але не виділяти її для духовних працівників, – це, м'яко кажучи, не зовсім коректно, адже десятину Бог запровадив саме для матеріальної підтримки Своїх служителів. Якщо ми кажемо, що за Писанням треба давати десятину, тоді й за Писанням треба притримуватися розподілу десятини.

Михайло Паночко
Старший єпископ ЦХВЕУ

«Отож благаю вас я, в'язень у Господі, щоб ви поводитися гідно покликання, що до нього покликано вас, зо всякою покірною та лагідністю, з довготерпінням, у любові терплячи один одного, пильнуючи зберігати єдність духа в союзі миру. Одне тіло, один дух, як і були ви покликані в одній надії вашого покликання. Один Господь, одна віра, одне хрещення, один Бог і Отець усіх, що Він над усіма, і через усіх, і в усіх» (Еф. 4:1-6).

Якби український народ повернувся лицем до Божого Слова, ми б не мали таких трагічних сторінок у нашій історії. Але ми дивимося вперед з надією, що можна все поправити, якщо ми цього справді бажаємо.

Один Бог

У нашому тексті часто звучить слово «одне». Ми здолаємо все, якщо буде єдність, якщо буде єдність в Божім народі. У першому розділі того ж Послання до ефесян знаходимо цікаву думку. У віршах від першого по десятий цього листа Павло розкриває всім віруючим людям, а не тільки ефес'янам, що Отець Небесний вклав у Свого Сина всі благословення.

«Благословенний Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа, що нас у Христі поблагословив усім благословенням духовним у небесах» (1:3).

І до десятого вірша Павло розкриває віруючим людям, що саме у Христі дароване всім нам. Він мовби відчиняє скриню Божого благословення. У Ньому ми вибрані... Це величезний привілей. Вибрані для вічного, святого життя, для слави Божої.

Бог відкупив нас через Ісуса, простив нам провини, усиновив нас в Ісусі, обдарував в Ісусі, призначив в Ісусі. Ця палітра Божих благословень у Христі призначена одному народу, одній Церкві. З якою ціллю? Павло розкриває цей секрет: «... для урядження виповнення часів, щоб усе об'єднати в Христі, — що на небі і що на землі» (1:10).

Ціль благословень — об'єднати те, що було розірване в раю, — спільноту Бога з людиною. Вона почувалася чудесно і жила в гармонії з природою, з Богом і між собою. І що єдність гріх розірвав. наслідки — сльози, смерть, хвороби, війни, терористи, сепаратисти і т. д. Це наслідок розлучення з Богом, розірваний зв'язок з Тим, Хто є Альфою і Омегою.

Благословення, які Отець послав у Своему Сині, мають об'єднати розірване і на небі, і на землі.

Далі Павло каже, що молиться і не перестає дякувати, згадуючи у своїх молитвах, щоб «Отець слави дав вам Духа премудрости та відкриття для пізнання Його, просвітлив очі вашого серця, щоб ви зрозуміли, до якої надії Він вас закликає...»

Павло, як досвідчений служитель, розкривши таємницю, вказавши на ціль, молиться, бо знає, як тяжко такі речі сприймає людська душа, як важко людині повірити, що Бог приготував для неї всі ці величезні багатства, і за це не треба нічого платити, це не треба якимсь чином заробити.

І нині маса християн хочуть заробити Царство Боже. Але Біблія вчить, що воно дається даром — через віру в Христа і заради Христа. Тому Павло, як мудрий будівничий, схиляє коліна і молить Отця, щоб Він дав зрозуміти віруючим людям, які прийняли Ісуса, що Він приготував для них.

Чимало віруючих людей починають правильно: каються, плачуть, вірять. А далі зупиняються — і коріння не пускають, у Христі не зростають, плоду не приносять, за десятки років стаючи сухими бурдюками. Хай нас Бог від того збереже.

Далі Павло молиться про те, для чого вони мають це пізнати і зрозуміти: «І все впокорив Він під ноги Йому, і Його дав найвище за все — за Голову Церкви, а вона — Його тіло, повна Того, що все всім наповняє!» (Еф. 1:22-23).

Вам благословення дані в Христі, ціль їх — об'єднати, тому що Христос — Глава єдиної Церкви.

У другому розділі Павло робить екскурс в історію і нагадує віруючим ефес'янам (і нам із вами), ким вони були до увірування. Вони були мертві через свої прогріхи і провини, але «Бог, багатий на милосердя, через Свою превелику любов, що нею Він нас полюбив... оживив разом із Христом, — спасенні ви благодаттю, — і разом з Ним воскресив...»

Дуже важливо, відкривши таємницю віри, не забувати, ким ми були. Пам'ятаймо, з якої ями нас Бог витяг, це дуже допомагає не задирати носа, не чванитися і не вивищуватися — а це поширене явище серед християн. «Наша віра найкраща! Ми найкращі!».

Справжня віра не може миритися з беззаконням. Не може йти в ногу з гріхом. Це взаємовиключні речі. Ви були мертві і чужі для Бога, були дітьми гніву, але Бог вас воскресив — нагадує Павло ефес'янам. Ви

«ОДИН ГОСПОДЬ, ОДНА ВІРА, ОДНЕ ХРЕЩЕННЯ»

Промова на відкритті Малинфесту-2014

стали живими камінцями, якими будується Церква Христова.

Далі Павло нагадує: «Він Своєю наукою знищив Закона заповіді, щоб з обох збудувати Собою одного нового чоловіка, мир чинивши, і хрестом примирити із Богом обох в однім тілі, ворожнечу на ньому забивши» (Еф. 2:15-16).

Павло згадує про проблематику, яка існувала між поганями і євреями. Ті — вибраний народ, а ті — чужі, і як їх звести до купи? Як звести нині до купи Донецьк з Луганськом? Ніякі переговори не допоможуть, там проблема в мозку і серцях. І ця проблема почалася не на сході країни, а ще в Едемі. Коли сатана підійшов до людини і перемкнув їй мозок. Інформаційна війна почалася ще в Едемі. Наші ЗМІ просто мавпують те, що трапилося тоді.

Провокатор, бачачи єдність між людиною і Богом, сказав: «А чи то правда?..» І посіяв брехню, посіяв зло. Власне, між євреями і іншими народами існувала велика перегородка. Євреї ворогували з іншими народами. Згадайте самарянку — євреї в той бік навіть не дивилися. Але Павло відкриває таємницю: Ісус знищив серединну перегородку між язичниками і євреями.

Чим Він її знищив? Як можна знищити перегородку між Сходом і Заходом в Україні? Ісус знищив цю перегородку Своєю жертвою. Він показав: погани — грішники, і юдеї — грішники. І ті і ті потребують покаяння. І ті і ті потребують прощення. Лише що ті гордяться, а ті — принижені. Одні брудні, а другі — культурні, чистенькі.

Ісус це зробив, щоб з обох збудувати Собою нову людину, з новим мисленням і новим серцем. Це не зробить ніяка ідея (за партію навіть говорити не хоч), але Христос може це зробити, «мир чинивши». І Павло, будучи євреєм, вченим, з племені Веніамінових, ревнитель юдейства, раптом так щиро, так натхненно і з любов'ю служить поганам, як ніхто з євреїв. Бо він увірував, і в ньому ці перегородки зруйнувалися.

Хто вірує в Ісуса, у того немає ніяких перегородок. Один Господь, одна віра, одне хрещення! І одна Церква, яку Він забере в небеса!

У третьому розділі цього Послання читаємо про таємницю, заховану від віків, про план Божий. Бог знав, що Його вибраний народ загордиться, відвернеться від Нього, а коли прийде Месія, не впізнає Месію і скаже: «Це не наш, розпіни Його». Бог бачив цих запеклого серця людей і приготував таємницю: через Ісуса Христа народити Церкву, через яку «була оголошена початкам і владам на небі найвиразніша мудрість Божа», що погани — співспадкоємці, одне тіло, учасники Його обітниць в Христі Ісусі через Євангеліє.

Павло побачив, що матеріал, який був непридатний для будівництва Божого дому, Бог вибрав через Ісуса, щоб збудувати славу Церкву, без плями і вади. І до неї покликані ти і я — слава за це Богу!

Одна віра

Наприкінці третього розділу читаємо, що Павло знову схиляє коліна свої перед Отцем. Для чого? Щоб Бог «дав вам за багатством слави Своєї силою зміцнитися через Духа Його в чоловікові внутрішнім, щоб Христос через віру замешкав у ваших серцях, щоб ви, закорінені й основані в любові... пізнали Христову любов, яка перевищує знання...»

Він молиться за віруючих людей, яким відкрита

Божа таємниця. Бо центр цієї таємниці — не дарування, не таланти, а Божа любов. Бо Бог є любов!

Коли цього не буде, все решта не має сенсу, бо без любові Церква Божа втрачає своє значення. І тому Павло просить зберігати єдність духа в союзі миру. Одне тіло, один дух, один Господь, одна віра, одне хрещення!

Бог має ціль — придбати на землі одну Церкву, яка складається з мільйонів і мільйонів людей, різних за характером, ментальністю, інтелектом, національністю і соціальним станом. Але якщо ці люди визнають над собою владу одного Господа, вони стають живими цеглинами в побудові Церкви Христової. Ісус — Владика неба і землі. Він створив усе, Він створив нашу душу, завдяки Йому б'ються наші серця, завдяки Йому живе кожна комашка, росте кожна травинка, світить сонце, у космосі невпинно рухаються мільярди планет і галактик.

Усе це зробив Господь! І коли людина не визнає над собою Його влади, приходять інші пан. У домі, де нема місця для Господа, де Його не впускають, починається хаос, там п'янство, бійки, зрада, розлучення і всяка нечисть.

Нині всі перейняті тим, як побороти корупцію. Вихід єдиний — треба покаятися тим, хто при владі. І прийняти над собою владу Ісуса, живого Господа і Владика. Якщо наша влада цього не усвідомить, вона наступить на ті самі граблі, що й попередники, бо без Бога влада не має мудрості.

Недарма Джордж Вашингтон, перший президент Америки, сказав: «Неможливо керувати народом без Бога і без Біблії».

Наша недавня влада наче й була релігійною. Так гарно хрест клали на себе, так старанно їм кадили священики в храмах. Але для Біблії немає президентів, немає докторів наук і професорів, для Біблії є людина, яку любить Бог і за яку помер Ісус на Голгофі.

Кожна людина цінна для Бога. Але лише визнання влади Ісуса над собою дає благословення. Лише визнання влади Ісуса допоможе вибрати правильну дорогу і налагодити правильні відносини з Богом і людьми, досягти сімейного, суспільного і державного благополуччя.

Там, де Господа відкинули, де Його усунули, де керують без Нього, обов'язково докеровуються. Тому молимося, щоб в Україну зійшов дух покаяння, і тоді прийде просвітлення.

Віра — це не конфесія, це не «так дідо і баба казали», це тверда позиція. Троє хлопців-євреїв, які були навчені правди, відмовилися поклонитися поганському бовваню, набагато більшому за ідолів, що стояли в Україні (слава Богові за «ленінопад»). За непокору цар наказав кинути їх до вогненної печі. Ті хлопці були молоді, хотіли жити, але Господь для них був понад все. І вони твердо вирішили: хай і згорять, але боввану не поклоняться. Бо в Законі було чітко сказано: «Бог один, і лише Йому треба кланятися».

Дорога Україно! Хай у тебе не буде інших богів, поклоняйся одному Богу, хай твоя віра буде твердою позицією: «Я знаю, в кого вірую». «Я знаю: мій Відкупитель живий!».

Молимося, щоб від слухання Божого Слова в нас народилася така тверда позиція, яка нічого спільного з релігією не має. Це позиція перед Богом і перед людьми.

Одне хрещення

Прийняти водне хрещення може і людина, яка не покалася. І тоді сухий грішник стає мокрим грішником — більше різниці немає. Вода не спасає. Саме слово «хрещення» означає «занурення». Зануртєся, брате і сестро, в Дух Ісуса, в любов Ісуса, зануртєся у свого Господа. В Його науку, в Його слово і в Його благодать — і в них перебувайте!

Оце занурення хай триває все наше життя. Щоб не було так, що ми охрестилися в воді, а далі — нічого. Ми маємо бути занурені в любов один до одного, Його благодать має діяти в нас, і це буде нас перетворювати і давати силу в цьому лукавому і грішному світі тримати курс в небеса, куди ввійде одна Церква. Церква, що складається з багатьох народів, племен і язиків, які визнали владу одного Господа, зайняли тверду позицію і прийняли одну віру, відмовившись поклонятися усім іншим авторитетам, лідерам і вождам, бо поклоніння належить лише Богу живому. А земних лідерів треба поважати і любити, але поклоніння належить лише Богу.

І тоді нас чекає славний, благословенний день зустрічі з нашим Господом і Владикою нашого життя.

Ростислав Мурах

ХТО ТОЙ ЧОЛОВІК?

«І шукав я між ними чоловіка, що поставив би загороду і став би в вилімі перед Моїм обличчям за цей Край, щоб Я не знищив його, — та Я не знайшов!» (Єз. 22:30).

Ізраїль дійшов до того стану, що над ним навис Божий суд. Але Бог милостивий, Він почав шукати чоловіка, який зміг би стати в вилімі за народ. Бог не раз знаходив таких людей. У Старому Заповіті читаємо, що Авраам став у вилімі перед Господом за Содом і Гоморру, і просив про помилування. Мойсей в пустині ставав у вилімі за Ізраїль, коли народ відступав, впадав у нарікання та ідолопоклонство. Мойсей мав у своєму серці любов до народу. Коли в черговий раз запалився гнів Господній, Мойсей сказав Аарону взяти кадильницю з фіміамом, стати між живими і мертвими, і люди перестали гинути.

Господу вдавалося знаходити людей з належним станом серця, які ставали у вилімі за народ. Чому ж за Єзекіїла не знайшлося чоловіка, що бажав би стати у вилімі? Можливо, один кивав на іншого, перекладаючи тягар відповідальності, вони не бачили в цьому користі чи вигоди, і таким чином не знайшлися придатного стати в вилімі.

Наслідки цього добре показані у книзі Плач Єремії: «Навіть шавали витягують перса, годують своїх молодят, а доня народу мого жорстока, мов струсі в пустині: язик сосунця до його піднебіння від спраги прилип... Хліба жадають собі немовлята — їй немає нікого, хто б їм відломив... Ті, що їли присмаки, — на вулицях з голоду мліють; ті, що виплекані на пурпурі, — тепер смітнички обіймають... І більшою стала вина доньки людю мого за прогріх Содому, що був перевернений вим'я, — і не торкалися руки до нього... Її можновладці чистіші від снігу були, біліші від молока, їхнє тіло червоне, мов кораль їхній вигляд — сапфір, — а тепер їхній вигляд чорніший за сажу, не розпізнають їх на вулицях, їхня шкіра стягнулась на їхній кістці, зробилась сухою, як дерево... Забити мечем стало ліпше, ніж повбиваним голодом, що гинуть проколені, за браком плодів польових... Руки жінок милосердних варили своїх діточок, які стали поживою їм під час руйнування дочки мого людю... Закінчив Господь лютість Свою, вилив жар Свого гніву — і запалив на Сіоні огонь, і пожеж він основи його!» (Плач. 4:3-11).

Минув час, і гнів Божий навис над всім світом. Вже за першого пришестя Христа на землю люди заслуговували на покарання. То ж чому ми не були покарані тоді, коли були ще грішниками, коли ще не були готові? Чому Бог так довго терпів і давав нам шанс? Тому, що у вилімі за нас став Сам Божий Син Ісус Христос!

Для Христа стати у вилімі було дуже нелегко. Римляни в ті часи розпинали винних десятками тисяч. Перед розп'яттям людину бичували. Після чого на плечі клали хрест, і засуджений повинен був сам нести його до місця страти. На хресті дві ноги прибивали одним цвяхом за ахілесове сухожилля, так само вбивали цвяхи в зап'ястя обох рук. Коли людина висить на хресті, її тіло постійно охоплюють судоми, їй важко дихати. Вона повинна опиратися на забитий в ноги цвях, щоб просто вдихнути. Великою милістю для розп'ятих було, коли їм перебивали гомілки. І цим скорочувалося їх страждання — вони задихалися. Це була легша смерть.

Щоб Боже довготерпіння продовжилось на цій землі, Христос став за нас у вилімі. І ми повинні сьогодні стати в вилімі, щоб Бог спас наш народ, наших рідних і близьких.

У кожного з нас — свій вилімі, місце, де ми повинні стояти в молитві. Бог спонукає наші серця, іноді навіть піднімає вночі для молитви. Кожному з нас Бог показує те місце і ту ситуацію, де Він хоче, щоб ми молилися.

Кличмо ж до Господа, просімо Його дати нам силу і розуміння жити в такому стані перед Ним, щоб ми завжди бачили, де стояти у вилімі; щоб Він, вислухавши нашу молитву, дав відповідь.

Ваше робоче місце — це Божє місце, що належить Йому не менше, ніж церква під час молитовного зібрання. Про християнське свідчення на роботі майже не говорять, хоч важко знайти настільки ж важливу за своїм потенціальним впливом на суспільство сферу служіння. Однак саме в цій сфері знаходиться ключ до енергії і волі віруючих для служіння там, де ми проводимо 60-70 відсотків свідомого життя.

Нам радять розвивати взаємовідносини з сусідами — і правильно радять. Нам радять розвивати взаємовідносини з невіруючими друзями — також правильно. Але скільки часу, скажімо, за місяць ми проводимо навіть з найкращими друзями? Дві, три, чотири години? Хай навіть десять годин!

Нам радять запрошувати людей до церкви на спеціальні богослужіння для гостей. Радять співати різдвяні пісні в торговельних центрах чи влаштовувати концерти, щоб запрошувати на них невіруючих друзів. Усе це добре. Але чи радять нам свідчити про Христа на роботі?

У переважній більшості випадків відповідь на останнє запитання — «Ні». За результатами спеціального опитування, 75 відсотків людей ніколи не відчували, що церковні служителі цікавляться їх служінням на роботі.

У калюжах з фісташками

Виходить, ми обробляємо краї, забуваючи про серцевину? Бавимось з фісташками і аперитивами замість того, щоб нарешті, приступити до основної їжі? Із наповненої людьми кімнати посилаємо віруючих на пошуки по невідомим доріжках? З усіх сил намагаємось здружитися із цю незнайомими сусідами, не звертаючи уваги на тих, хто працює за сусіднім робочим столом.

Це трагічно, оскільки на роботі християни проводять більше часу, ніж де-небудь. Саме в повсякденному трудовому житті, день за днем, невіруючі можуть зрозуміти, що ж такого особливого в християнах.

Тут і віруючі, і невіруючі стикаються з однаковим стресом; підкоряються одному і тому ж начальнику, несуть покарання за подібні провини; одержують заохочення за подібні досягнення; перебувають під впливом одних і тих же структурних змін, одної і тої ж корпоративної культури, одної і тої ж їжі, одних і тих же чуток...

Знайдеться зовсім небагато місць, де невіруючі можуть і повинні помічати відмінності життя з Христом чіткіше, ніж там, де вони працюють 30, 40, 60 годин на тиждень.

Нас закликають знаходити дотичні точки з невіруючими, але ж ми як ніде інде стикаємось з ними на роботі. Нам радять наводити мости, не помічаючи мостів, які ми вже побудували і перейшли на роботу.

Нам рекомендують працювати над розвитком взаємовідносин з оточуючими людьми, тоді як на роботі такі взаємовідносини вже існують.

Нас запрошують порибалити в басейнах і калюжах, проходячи мимо озера, що кишить рибою.

Незгасиме світло

Важливість християнського свідчення на роботі виявляється в тому, що його не можна переключити, як телевізійну чи радіопрограму, викинути в кошик для сміття, як брошуру, чи відхилити, як запрошення на концерт. Невіруючий може відсторонитися практично від будь-якої форми презентації Доброї Новини, але він не може (не вдаючись до вбивства чи макіавелівського офісного підступу) ігнорувати видовище в особі християнина, що живе в силі Святого Духа день за днем, годину за годиною, кризу за кризою.

Більше того, робота — це те місце,

ПОНЕДІЛОК — ВАЖКИЙ ДЕНЬ?

де й християни не можуть уникнути спілкування з невіруючими. У будь-якій іншій сфері життя ми можемо витіснити невіруючих зі свого розпорядку дня: можна дружити тільки з віруючими, нести церковне служіння в домашній групі і церковній раді, заповнювати свій час молитовними зібраннями і богослужіннями і т. д. Але по роботі християни не можуть не зв'язуватися з невіруючими. Ось чому робота така важлива для поширення Доброї Новини.

Церква, що проводить пошук людей, які опинилися поза зоною досяжності, може знайти багатьох із них там же, де працюють її члени. Якщо церква хоче зупинити розкладання суспільства, їй доведеться звернути увагу на те, що розкладання відбувається і в багатьох із тих компаній, де працюють її члени. Там, де шахрують із зарплатою, принижують постачальників малого бізнесу, несправедливо оцінюють роботу, дискримінують при наймі за статевою чи расовою ознаками, дають хабарі, там, де корупція і «чорний піар», де конкуренція використовується не як стимул до досконалості, а як стимул до обману. Якщо м'ясо гние, винне не м'ясо, — винна сіль.

Однак для більшості християн робота — це не поле для місіонерської діяльності. Робота не вважається першочерговим, та й взагалі яким-небудь місцем для служіння. Мовляв, робота — це не те місце, де варто протистояти безбожному світогляду і таким же методам управління. Чому?

Тиск суспільної думки?

Суспільство надає перевагу тому, щоб ми вважали свою віру справою суто особистою, такою, що не має ніякого відношення до роботи. І справді, економіка функціонує на атеїстичній основі. Вважається, що Бог не виявляється у звітах про прибутки і збитки. Свій вільний час людина може витратити на що завгодно, але на підприємстві і в раду директорів не годиться приходити з біблійною етикою і заявами про істину.

Це антихристиянське упередження викликає страх. Страх не влитися в колектив, страх не зробити кар'єру, страх втратити роботу. Якщо я почну захищати свою віру, якщо я відмовлюся, наприклад, скористатися вкраденими в конкуруючій компанії даними, то чи одержу я тут зарплату наступного місяця? І це обгрунтовані страхи, обгрунтовані багатим досвідом.

Церква проти благовісту?

Між іншим, у багатьох випадках потужним джерелом протидії християнському свідченню на роботі виступає місцева церква. Тому що більшість місцевих церков, фактично, насамперед турбуються про розвиток своєї власної громади.

Думки служителя церкви спрямовані на людей, що живуть поруч, і це правильно, адже він бажає залучити членів своєї церкви в процес поширення Доброї Новини. У результаті церква розвиває діяльність, яка передусім відповідає інтересам жителів її мікрорайону. Відповідно служитель мобілізує ресурси для таких «мікрорайонних» проектів.

Але найчастіше церковні програми ставлять нас перед необхідністю спілкуватися з незнайомими, з людьми, яких ми не знали до того, як вийшли благовістити на вулицю чи постукали в їх двері. Так, вони — наші сусіди, але їм часто цілком вистачає поверхневого знайомства з ними, що живуть поруч. Церковний благовіст — це, свого роду, тренування спілкування з незнайомими.

Проте сьогодні головні зв'язки людей розташовані не поруч з їх дімками. Зміни у звичках праці і переміщення призвели до того, що люди, з якими ми спілкуємось якнайбільше, живуть далеко від наших церков. З багатьма, з ким ми справді пов'язані, ми бачимось на роботі.

Якщо ми шукаємо людей, непогано

було б почати звідси. Адже звичайна людина, ймовірно, зустрічається, розмовляє, обідає, листується, працює з більш ніж сотнею людей на тиждень. Це вже існуючі зв'язки.

Забудте царство

Таким чином, місцева церква може бути прекрасно підготовлена до церковної праці в окремо взятому мікрорайоні, але вона не готує своїх членів до будівництва Царства Божого всюди, куди Бог їх поставив. І це видно з того, в яких ділах церква підтримує своїх членів.

Якщо ви відвідуєте зібрання лідерів церкви, ваші дії схвалюють і інші християни, і керівники церкви. Якщо ви замість цього йдете після роботи по вечері в кафе з колегою, щоб знайти можливість поговорити про Бога, ваші дії не схвалюють. Іншими словами, нема механізму підтримки і схвалення людини працюючої — окрім як в кризових ситуаціях. 50 відсотків опитаних християн ніколи не чули в церкві хоча б одної проповіді про роботу, тобто їм ніде не проповідували біблійне вчення про значну частину їх життя, що займає шість днів на тиждень.

Тоді для якого служіння готують членів церкви наші служителі? Ймовірно, для служіння місцевій церкві, для служіння, що крутиться навколо талантів і навиків церковного служителя. Іншими словами, можливо, наші наставники мимоволі виховують в нас прихильників свого служіння замість того, щоб навчити нас займатися своїм?

Чи намагається служитель вашої церкви зрозуміти, де можуть знадобитися ваші таланти? Чи запитує він, де ще, окрім вашої церкви, Бог поставив вас на служіння? Де за Божим покликанням вам можна застосувати свої таланти?

Існує серйозна небезпека, що церковні плани щодо поширення Доброї Новини ненавмисне будуть побудовані навколо залучення людей до місцевої церкви, щоб вони вислухали, що скаже служитель, тоді як найважливішою справою є залучення людей до Царства Божого, щоб вони почули Слово Боже. Робота перестала бути важливою частиною наших духовних прагнень.

Якщо ви вмієте добре вести групи вивчення Біблії, то, швидше за все, подумайте: «Я хотів би вести домашню групу». А можливо, варто поставити запитання по-іншому: «Чи не спробувати мені організувати одну таку групу на роботі?». І досить рідко буває, щоб хто-небудь підійшов до вас і запитав: «Ну як, вдається тобі свідчити про Христа на роботі? З якими проблемами ти там стикаєшся?».

Те ж проявляється в проповідях і навчанні. Понад 70 відсотків християн сказали, що ніколи не вивчали богослов'я про працю. Це здається ще дивнішим, коли починаєш розуміти, що більшість людей, які є християнами протягом більше трьох років, ймовірно, вже чули проповіді з перших трьох розділів Книги Буття, з яких зовсім непогано починати вивчати це саме богослов'я про працю. Понад 75 відсотків ніколи не вивчали богослов'я про Боже покликання. Менше 25 відсотків віруючих коли-небудь чули від служителя запитання про їх свідчення на роботі. Тоді як майже кожний, хто брав участь в житті церкви більше року, отримувал різного роду запрошення приєднатися до того чи іншого церковного служіння.

Нарешті, лише 26 відсотків коли-небудь отримували від своїх служителів пропозицію розвивати служіння в себе на роботі.

Фальшивий п'єдестал

Це загальне нехтування роботою ще глибше проявляється в одному переконанні, що побутує в церквах. Описується воно приблизно так: «Усі християни рівні, але «професіональні віруючі рівніші». Фактично, ми забули, що Бог може покликати людину до світської роботи чи навіть до неоплатної роботи вдома і що те й інше може зайняти не менш важливе місце в облаштуванні Царства, ніж керів-

ництво місцевою церквою. Ми втратили богослов'я про покликання.

І справді, студенти богословських навчальних закладів дуже легко почали вибачатися і виправдовуватися, коли їм здається, що Бог закликає їх до світської роботи, наче це другосортна справа. Інші почуваються зобов'язаними стати професійними християнськими служителями, тому що їх церква і спонсори їх навчання на цьому наполягають: «Не для того ми тебе на три роки відправили в біблійний коледж, щоб ти знову повернувся в нафтовий бізнес». І в цьому виявляється наше недовіря до того, що сказано в Євангелії: «Усе Писання Богом натхнене і корисне до навчання, до докору, до направи, до виховання в праведності, щоб Божя людина була досконала, до всякого доброго діла готова» (2 Тим. 3:16-17). До всякого доброго діла.

Але коли хто-небудь, закінчивши школу, університет чи біблійний коледж, починає працювати у великій компанії, чи буде церква молитися за його роботу як за служіння, на яке Бог його спрямував?

Вивчати Біблію, щоб скористатися нашими світськими професіями в ролі платформи для благовісту і служіння в Саудівській Аравії, — це справді чудово. Ну, а в фірмі «Кодак» в нашому місті? Іронія в тому, що співпрацівники «Кодака» можуть виявитися не більш обізнаними з Доброю Новиною, ніж народ Саудівської Аравії. Чи нечисленна народність Кенії. Або бушмени Калахарі. Коли я починав працювати на своїй останній світській посаді, я був (наскільки мені відомо) єдиним християнином у фірмі. Один із тисячі — 0,1 відсотка населення. Ось вам поле для місіонерської діяльності, порівняльне з Тунісом, Іраном і Туреччиною, до того ж повністю оплачуване не з церковних коштів, а самими роботодавцями.

По суті, християни, працюючи у світській організації, навіть більшою мірою потребують доброї богословської освіти, ніж коли вони служать у церкві. Філософія світської організації може бути настільки ворожа християнству, що щоденні труднощі при розв'язуванні різних проблем можуть вимагати особливої проникливості. Особливо коли, цілком можливо, окрім вас, християн в цій компанії нема.

Задумайтеся на хвилину про етичні рішення, що приймаються на будь-якій роботі, скажімо, в охороні здоров'я. Дізнайтеся у віруючого шкільного вчителя чи юриста про їх професійні труднощі. Поговоріть з робітником якого-небудь заводу, поцікавтесь, як вони доносять Добру Новину до своїх товаришів по роботі. Підготовка проповідей — відносно безпечне заняття, у всякому разі, завжди вистачає бажаних допомогти вам зрозуміти, де ви допустили помилку.

На жаль, церква не довіряє сказаному в Посланні до Тимофія (2 Тим. 3:16-17), інакше спостерігалась би велика кількість людей у віці від 18 до 23 років, які проходили б одно-дворічне навчання в біблійних коледжах перед вступом в університети чи по закінченню їх, перш ніж починати працювати. Нині таких небагато.

Спостерігалась б також деяка кількість біблійних коледжів, які пропонували б курси і програми, розроблені спеціально для тих, хто готується до світської роботи. А їх нині також небагато.

Але саме робота була частиною життя багатьох біблійних героїв. Ізраїльські акушерки, відстоюючи біблійну медичну етику, хоробро саботували наказ фараона вбивати всіх єврейських немовлят чоловічої статі (2 М. 1:15-22). Юна служниця полководця Наамана, що опинилася в потрібному місці в потрібний час, сміливо порадила своєму господарю-поганину шукати зцілення в чужій країні (2 Цар. 5:1-3). Лідія, що торгувала тканинами (Дії 16:14-15; Йосип, прем'єр-міністр (1 М. 41:41); Даниїл, царський радник (Дан. 2:48); Неємія, начальник служби безпеки (Неем. 4:12-15) — прикладів чимало.

Такі люди часто сприймаються як «гіганти духа», героїчні приклади для дітей, а не як звичайні люди, що діяли згідно зі своєю вірою на своїх робочих місцях.

Істини, в які ми не віримо

А ось ще кілька істин, в які ми не дуже то віримо: будь-яка робота повинна виконуватися згідно зі Словом Божим і заради Його слави; Богові важливі всі сфери нашого життя; світська робота може бути гідною і приносити радість.

Книга Приповістей — важлива частина Біблії. Якби ми вірили в це, ми значно більше вивчали би Приповіді — і тоді значно більше почули би про роботу.

У підсумку, існує велика небезпека, що ми, християни, погодимося з невіруючими і почнемо відділяти суспільний світ роботи від приватного світу віри. Що ми будемо намагатися обмежити Божий вплив неробочими годинами.

А чи спасає Бог людей на роботі? Так. Чи зцілює Бог на роботі. Так.

Чи діє Бог справедливо і чи любить діла милосердя на роботі? Звичайно.

Чи робочі вимоги і звичаї накладають обмеження на Божі дії? Безперечно, ні.

Християнин з відчуттям провини

Коли християн позбавляють можливості сприймати роботу як служіння і духовно знецінюють працю, результатом стає відчуття провини. Християнин повертається з роботи в кінці робочого тижня і думає: «Я не благовістив. Я не займався ніяким служінням. Я не служу Богові. Я повинен виділяти час, окрім роботи, щоб всім цим зайнятися, інакше я не виконую Божі вимоги». І він (чи вона) почне брати участь в компанії щодо поширення Доброї Новини у своєму мікрорайоні чи прийме запрошення служити дияконом і спробує втиснути сотню додаткових діл у сім днів тижня.

Результатом цього може стати спустошення і розчарування. Спустошення через те, що надто багато взято на себе; розчарування через те, що, попри всі додаткові зусилля, особливо похвалитися буде нічим. Через постійне побоювання, що діло, яким ми займаємось 30, 40, 50 годин на тиждень, нічого не означає для Бога. Розсилаємо ми листи чи доглядаємо за дітьми, ремонтуємо автомашини чи лікуємо людей — усе це, схоже, Бога не хвилює. У крайньому разі, служитель моєї церкви точно не хвилює, та й мої віруючі друзі, а отже, значить, і Його.

Святий Дух працює без прогулів

Насправді Бог не стає іншим в ту мить, коли ми приходимо на роботу. Але, можливо, ми стаємо. Святий Дух не скаже (несподівано з'ясувавши, що Він опинився в офісі чи на заводі): «Усе, в мене перерва. Побачимось на молитовному зібранні». Святий Дух не скаже: «Так, ми зараз в офісі. Забудь, що Я навчав про поширення Доброї Новини, забудь, що Я говорив про дари духовні. Тут Я лише заради Мого плоду. Тому з восьмою до шостої години сконцентруємося на п'ятому розділі Послання до галатів, де йдеться про любов, радість, мир, довготерпіння, благість, милосердя, віру, смирення і стримання, а до теми запрошення людей до стосунків з Христом повернемося ввечері, після роботи».

Ні, Бог діє і в робочий, і в неробочий час. Допмагає як на роботі, так і поза роботою. Боже місце — завжди перше, де б ми не були і що б не робили.

Як би я хотів бачити віруючих, які знайшли своє служіння там, де вони є! Як би хотів бачити християн, що йдуть на роботу з радісним очікуванням і повертаються додому в піднесеному настрої — як Ісус біля криниці в Самарії, схвилюваний і натхненний Своім служінням самарянській жінці так, що коли Його учні просили Його спожити їжу, Він сказав: «Я маю поживу на їдження, якої не знаєте ви... Пожива Моя — чинити волю Того, Хто послав Мене, і справу Його довершити. Чи не кажете ви: «Ще чотири от місяці, — і настануть жнива?». А Я вам кажу: Підійміть свої очі та погляньте на ниви, — які для жнив уже поповоливі вони!» (Ів. 4:32-35).

Насправді для багатьох і багатьох християн робота і є тим поповоливим нивами.

**Марк Грін.
«Мирт».**

У ЧОМУ ПОМИЛЯВСЯ ЙОВ?

Випуски новин наповнені повідомленнями про війну, економічну нестабільність, епідемії по всьому світу і стихійні біди. Такі новини викликають збентеження. Ми можемо луною повторити зойк Йова: «Як не Він, тоді хто?», звинувачуючи Бога в усіх цих нещастях (Йов. 9:24).

Раз по раз Йов називає Бога дже-релом своїх страждань: Бог бореться з ним (10:2), Він трощить його і хапає його «за шию» (16:12), кривдить і розоряє Йова (19:6-10), пом'якшує його серце і лякає його (23:16), жорстоко ворогує з ним.

Як відповідає Бог Йову? Цікаво, що всі відповіді так чи інакше мають відношення до знань. «Хто то такий, — говорить Бог, — що затемнює раду словами без розуму?». Далі в довгому списку запитань Він додає: «Розповіж, якщо маєш знання!» (38:3-5).

Очевидно, що Бог розпікає Йова з приводу знань, Він говорить, що Йов знає недостатньо, щоб викрикувати докори на Його адресу. Уявлення Йова про Творця не надто обширні і глибокі, щоб він міг бачити хід історії і своє власне місце в ній.

У розділі 38-му Бог починає запитувати Йова про створення. Ану, для початку, скажи Мені, що ти знаєш про створення? Наскільки великі твої пізнання про ситуацію в цілому? Але дуже швидко Бог повертається від минулого до теперішнього. Не кажучи вже про минуле, Йове, що ти знаєш про нинішній світ? З чим тобі доводиться мати справу кожного дня? Що ти скажеш Мені з приводу сходу сонця? З приводу смерті? Що тобі довелося пізнати і зрозуміти?

Цікаво, що у віршах 19-21 Бог запитує Йова про світло. Через якихось чотири тисячі років (протягом яких наука інтенсивно розвивалася лише останні два століття) природа світла, як і раніше, залишається однією з центральних тем, важких для розуміння.

Список запитань зростає, і всі вони стосуються і сучасної ситуації. Хто може до кінця зрозуміти інстинкти і механізм розвитку свідомого життя у всьому різноманітті тваринного світу? Хто здатний повною мірою збагнути зірки? Ми, звичайно ж, знаємо про матеріальний всесвіт більше, ніж знав Йов, але не будемо задирати носа.

Йове, що тобі відомо? Сучасна людино, що відомо тобі? Християни, що ви знаєте про повну картину світу, який оточує вас? «Чи буде ставати на прох до Всемогутнім огудник?» (10:2).

Осудження

Головне запитання полягає в тому, чи достатньо знає Йов. І коли Бог кидає йому виклик, Йов змушений визнати свою неспроможність: «Оце я зникчменів, — що ж маю Тобі відповісти? Я кладу свою руку на уста свої...» (40:4).

Але в Бога є ще одне гостре запитання на повістьці дня. Справа не тільки в тому, що Йов взявся читати Богові нотації, взявши собі до голови, що він краще обізнаний. Він спробував зайняти позицію моральної переваги над Богом. «Чи ти хочеш порушити право Моє, винуватити Мене, щоб оправданим бути?» (40:8), — говорить Бог. Іншими словами: «Якщо ти, Йове, не можеш дати гідної відповіді на запитання природничих наук, як можеш ти розраховувати на свої пізнання з метою осудити Мене?».

Суть цього діалогу в тому, що тільки Бог може вершити остаточний суд. Бо тільки Йому належить сила. Окрім цього, тільки Бог володіє повним знанням, щоб осуджувати. Досконалий суд неможливий без Бога, від Котрого ніщо не приховане.

Покаяння

Заслуговує на увагу і вислів Бога, коли Він нагадує Йову про бегемота: «А ось бегемот, що його Я створив, як тебе» (40:15). Бог говорить те, що сказав би й нам сьогодні: «Хіба ви не Мої творіння? Хіба Я, Йове, не створив тебе так само, як і цього бегемота?».

Покаяння Йова на початку 42-го розділу красномовне. Повторюючи слова Бога, він признається: «Тому я говорив, але не розумів... Це чудніше від мене й не знаю його» (42:3).

Зверніть увагу на те, у чому саме кається Йов. Насправді в трьох аспектах він не помилився, навпаки, мав рацію. По-перше, Йов правильно думав, що страждання — не завжди наслідок конкретного гріха. Його ситуація не була дисциплінарним покаранням. По-друге, він мав слухність в тому, що не відрікся від Бога, навіть будучи в глибокій зажурі і відчуваючи бажання померти. Навпаки, він

відвернувся від гріха. І, по-третє, він мав рацію в тому, що зосередив всі свої думки на Відкупителі і на реальності майбутнього фізичного воскресіння (розділ 14).

Помилка Йова

Але Йов допустив помилку. Він осудив Бога, не маючи достатнього знання. Відповідаючи своїй дружині (2:10), Йов схилився перед Богом метафізично, як творіння в присутності свого Творця. Але на практиці, підданий стражданням, він не змирився, як належить творінню. Іншими словами, вчинки Йова не узгоджувались з двома темами, представленими в цій книзі. З одного боку, його поведінка йшла в розріз з істинним розумінням історії. Кілька разів підряд Йов докоряє Богові за те, що Той використовує людей так, наче вони маріонетки чи запрограмовані машини. Йов встає і кричить: «Це Ти зі мною так вчинив! Ти зробив це! Ти так все влаштував!».

Чому це неправильно? Біблія стверджує, що історія рухається реальними причинно-наслідковими відносинами всередині себе. Якщо дерево повалене вітром, християнин не скаже: «Бог повалив дерево». Послідовний і вірний пантеїст, очевидно, так скаже, але не християнин. Християнин говорить: «Подув вітер, і дерево впало. Так Бог влаштував світ».

Страждання

Те саме стосується і страждання. Ми не маємо права щоразу покладати відповідальність на Бога. Не завжди страждання приходять від Нього. Вони можуть бути наслідком розвитку історії, яка відхилилася від норми через гріхопадіння людини.

Бог сказав Адамові: «... проклята через тебе земля!» (1 М. 3:17). Це щось, що прийшло ззовні. Оскільки земля була дана у володіння Адамові, гріхопадіння торкнулося і її. Зіпсований гріхом, історичний процес як такий збився з курсу. Апостол Павло також вказує на цю істину: усе створіння страждає і очікує відкуплення, пришестя Христа і відновлення Його володарювання (Рим. 8). Сама історія переживає муки.

В Євангелії від Івана 8:1-3 ми читаємо про сліпонародженого. Із тексту дізнаємось, що його сліпота не була результатом ні його гріха, ні гріха його батьків. Це приклад людини, що опинилася в пастці історичної аномалії. Таким чином, очевидно, що в багатьох випадках біль і страждання людства — це не безпосередній наслідок гріха конкретної людини, а наслідок гріхопадіння в цілому. Людина збунтувалася і, падаючи, потягла за собою все, включаючи і хід історії. В житті сліпонародженого і Йова тягар смутку і страждання падає на окрему людину.

Невидиме

На перший погляд, здається, що страждання спіткали Йова цілком випадково. Насправді їх причина прихована в невидимому світі. Біблія нагадує нам, що невидимий світ також охоплений бунтом, і ми піддаємося його впливу.

Диявол протистоїть Богові, а ми — народ Божий. Нам не варто дивуватися, якщо час від часу наші страждання походять зі світу, недоступного нашому оку. У ту мить, коли Йов забув, що він — всього-на-всього лише творіння Бога, його дії не вписувались в повну картину реальності та історії. Ми повинні пам'ятати, що живемо в умовах війни зіпсуті історії, тому страждання на нашій дорозі не повинні викликати непорозуміння.

Оплата за рахунком

Остання помилка Йова стосується питання, чи є моральні основи у всесвіті, в якому живемо. Ми можемо сказати, що це питання оплати за рахунком: чи всяке зло покаране, чи виправлене все зіпсуте?

Так, ми живемо у світі, де мораль має реальну силу, тому що Бог володіє досконалою моральністю і Він розсудить. Але, з другого боку, Біблія явно вказує на те, що не все зло отримує за заслугами в цьому житті. Звинувачуючи Бога у своїх нещастях, Йов насправді запитував Його: «Чому Ти не відплатиш зараз же?!».

У прикладі з Йовом в його житті оплата за рахунком, все-таки, відбулася. У моєму випадку, та й у вашому, це також може статися. Але дуже часто так не стається. Та все ж це не віднімає Божих слів.

Ми повинні бути послідовними у своїх християнських переконаннях і уявленнях і не дорікати Богові за несвоєчасне — з нашої точки зору — підбиття підсумків і покарання за зло. Будемо уникати помилок Йова і пам'ятати, що ми — створіння Божі не тільки на словах, а й на ділі. У стражданні нам треба поспішати покаятися, якщо ми піддалися конкретному гріху. І пам'ятаймо: ми надто мало знаємо, щоб вказувати Богові.

Френсіс Шеффер.

Дух Святий — Третя Особа єдиного Бога. Бог один, і Бог єдиний. Його єдність закладена в трьох Особах: Отці, Сині і Святому Дусі. Усі три Особи завжди діють в єдності і не суперечать одна одній.

Бога-Отця не бачив ніхто ніколи. Син, Ісус Христос, явив Отця на землі, прийшов у тілі творити діло Отця. Він виконав Свою місію на землі: заплатив

за гріхи людства, відчинив двері в життя вічне, виправдав людей, Він сів на троні поруч з Отцем на небесах. Ісус Христос залишив на землі Духа Святого у Своему Тілі — Церкві, Своїх учнях, щоб тепер вони могли творити діла Бога-Отця, являти Сина Ісуса Христа через Духа Святого, що живе в них. Дух Святий — Посланець Бога на землі.

Познайомтесь: ДУХ СВЯТИЙ

Як же одержати Духа Святого? Бог дає дар Духа Святого кожній людині, котра повірила у відкупну жертву Його Сина Ісуса Христа на землі, визнала себе грішною і прийняла Ісуса Христа як свого Господа і Спасителя, покалася у своїх гріхах і уклала заповіт з Богом через водне хрещення. Коли ми примиряємося з Богом і визнаємо Його Господом і Спасителем, Він приходить Духом Святим в наше серце і хоче нас вчити, спрямовувати, оберігати, втішати, охороняти, попереджувати про небезпеки в нашому житті і настановляти на всяку істину.

Бог хоче з нами спілкуватися, і Він це робить через Духа Святого. Дух Святий ніколи не спонукує людину робити щось проти її волі чи вибору.

Як розвивати відносини з Духом Святим? Коли ми когось любимо, кимось дорожимо, ми не хочемо засмучувати цю людину. Так само й Дух Святий, будучи Особистістю, не буває там, де є місце гріху. Він засмучується і відходить. Тому якщо ми дорожимо Божим даром — Духом Святим, ми повинні створювати місце для зустрічі з Ним в нашому серці: не сердитися, не дратуватися, не гніватися, не сваритися, а очікувати Його присутності в спокої, благоговінні і глибокій пошані. Тобто не давати місце гріху у всіх своїх думках, словах, діях і вчинках.

Бог бажає з нами спілкуватися через молитву. Молитва — це не монолог, це розмова між нами й Богом. Тому важливо не тільки щось говорити, просити, а й вчитися слухати і чути. «Дух дихає, де хоче, і його голос ти чуєш, та не відаєш, звідкіля він приходиться і куди він іде» (Ів. 3:8).

Дух Святий допомагає нам пізнавати Особистість Бога-Отця та Ісуса Христа. «А коли Вітшитель прибуде, що Його від Отця Я пошлю вам, — Той Дух правди, що походить від Отця, Він засвідчить про Мене» (Ів. 15:26), — вчить нас Ісус Христос в Євангелії від Івана.

Дух Святий прославляє Сина й Отця. «Він прославить Мене, бо Він візьме з Мого та й вам сповістить» (Ів. 16:14).

Дух Святий відкриває нам правду і волю Божу. «А коли прийде Він, Той Дух правди, Він вас поведе до цілої правди, бо не буде казати Сам від Себе, а що тільки почує, — казатиме, і що має настати, — звістить вам» (Ів. 16:13).

Дух Святий звершує роботу в нас і через нас. «Утішитель же, Дух Святий, що Його Отець пошле в ім'я Моє, Той навчить вас усього, і пригадає вам усе, що Я вам говорив» (Ів. 14:26).

Дух Святий виявляє світові про гріх. «А як прийде, Він світові виявить про гріх, і про правду, і про суд: тож про гріх, — що не вірують в Мене» (Ів. 16:8-9).

Всякий гріх вже прощений кожній людині, адже за нього вже сплатив борг Ісус Христос на Голгофському хресті, і єдиний гріх, котрий лежить на людях, — це гріх невірства в Сина Божого, Ісуса Христа і Його відкупну жертву: «... а про правду — що Я до Отця Свого йду..., а про суд — що засуджений князь цього світу» (Ів. 16:10-11) (дияволу вже заготовлена і передбачена доля від Бога: горіти в озері вогненному). Ісус Христос звершував Свою місію на землі завдяки Духу Святому, і Духом Святим Він був воскресений для життя вічного.

Дух Святий оживляє наші смертні тіла для життя вічного. «А коли живе в вас Дух Того, Хто воскресив Ісуса з мертвих, то Той, Хто підняв Христа з мертвих, оживить і смертельні тіла ваші через Свого Духа, що живе в вас» (Рим. 8:11).

Коли Ісус Христос почав навчати людей в синагозі, перше, на що Він звернув увагу, були слова про те, завдяки Кому, Чия і якою силою Він вчить і чинить все: «На Мені Дух Господній, бо Мене Він помазав, щоб Добру Новину звіщати вбогим. Послав Він Мене проповідувати полоне-

ним визволення, а незрячим прозріння, відпустити на волю помучених, щоб проповідувати рік Господнього змилювання» (Лк. 4:18-19).

Дух Святий — Дух сили, і цією силою Духа Святого Ісус Христос проповідував, виганяв демонів, оздоровлював людей, воскрешав мертвих. Цією ж силою Святого Духа Бог наділяє кожну людину, яка примирилася з Ним, повернулася до Отця, визнавши свої помилки, гріхи, прийнявши Його прощення і любов через жертву Сина Ісуса Христа.

Зауважте, як багато разів Дух Святий названий Вітшителем. Слово «вітшитель» у перекладі з грецької мови означає «стояти поруч і допомагати». Сам Господь, знаючи, що Він скоро покине учнів, сказав їм: «І вблагаю Отця — і Вітшителя іншого дасть вам, щоб із вами повік перебував» (Ів. 14:16).

Син Божий, Ісус, прийшов на землю допомогти, втішити людей. Він годував, оздоровлював, втішав, давав надію, воскрешав. Тепер це чинить Дух Святий. Дух Святий — це Той, Хто втішає, Він ніжний, ласкавий, м'який, вивний, люблячий, чудовий. Тільки Він може втішити так, як втішає Сам Господь. Кожен з нас потребує цієї втіхи, підбадьорення і любові, і Бог знає про це і хоче дати кожному з нас Свою втіху через дар Духа Святого.

Усі сьогодні чогось бояться: залишитися без грошей, роботи, втратити близьких, змінити думку інших людей про себе, втратити репутацію, підбадьорення і любов, бояться начальника, темряви, висоти, мишей і т. д. У страху є мука, але «де Дух Господній, — там воля» (2 Кор. 3:17). Бог хоче звільнити кожну людину від страху. У Бога є ліки від страху — Дух Святий. «Бо не дав нам Бог духа страху, але сили, і любові, і здорового розуму» (2 Тим. 1:7). Прийміть дар Духа Святого — і ви назавжди отримаєте свободу від рабства страху у вашому житті.

Колись людина, згрішивши, у страху втекла від Бога, заховавшись від Нього, Бог-Отець став кликати її назад: «Адаме, де ти, виходь, повернися до Мене, без Мене тобі буде погано». Адамові було страшно і соромно виходити з кущів, куди він заховався від Отця. Вчинений гріх загнав його туди.

Сьогодні Бог-Отець кличе кожного з нас: «Досить ховатися від Мене, вийди зі своїх кущів проблем, хвороб, страху, страждань. Я хочу вирішити всі твої проблеми. Виходь! Прийди до Мене! Я хочу дати тобі відчуття впевненості і безпеки в завтрашньому дні. Виходь зі своїх кущів переконань, філософій і релігій! Я хочу дати тобі повноцінне життя, справжню радість, справжню любов і справжній мир. Те, що ти бажаєш і прагнеш, шукаєш і не знаходиш; те, що ти не можеш придбати за гроші і своє становище. Я хочу тобі дати все це через дар Святого Духа. Виходи й прийми, тому що тільки Я люблю тебе безкорисливо і щиро. Я нічого не хочу від тебе і не вимагаю взамін. Я не шукаю вигоди. Я лише хочу, щоб ти дозволив себе любити».

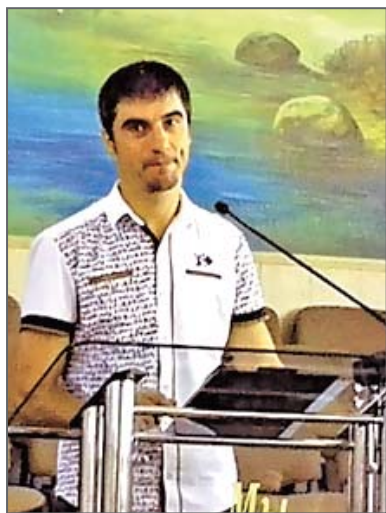
Бог хоче нас знову всиновити, простити, обняти, все минуле забути, повернути всі законні права і спадок як Його синів і дочок. «Бо всі, хто водиться Духом Божим (що прийняли Його як Отця, Ісуса — як Сина і Духа Божого), вони сини (дочки) Божі; бо не взяли ви духа неволі знов на страх, але взяли ви Духа синівства, що через Нього кличемо: «Авва, Отче!»». Сам цей Дух свідчить разом із духом нашим, що ми — діти Божі. А коли діти, то й спадкоємці, спадкоємці ж Божі, а спадкоємці Христові, коли тільки разом із Ним ми терпимо, щоб разом із Ним і прославитись» (Рим. 8:14-17).

Ми куплені дорогою ціною крові Христа, тому живімо на цій землі гідно Бога.

ХРИСТИЯНСТВО — НУДНЕ? НІ!

9 серпня в домі молитви церкви ХВЄ в Новій Каховці зібралися віруючі, але не для звичного богослужіння, а для участі в теологічному диспуті. Такого роду захід проходив не вперше. Цього разу ведучий Віктор Манжул обрав для обговорення злободенні теми — такі, як: «Чи християнство не нудне?» і «Як християнам реагувати на сучасну ситуацію?». Серед учасників зустрічі були брати і сестри з Херсона, Нової Каховки та інших міст Херсонської області, а також із Дніпропетровська.

Коташ і академічний декан програми магістратури та докторантури Міжнародного університету «Бачення», доктор служіння Олександр Шульга.

Диспут вийшов живим і цікавим. Висловити свої думки та задати питання змогли всі охочі. Висновки всіх учасників диспуту очевидні: християнство не буває нудним, коли ти служиш, коли живеш життям церкви і постійно сповнюєшся Святим Духом.

Нинішній час особливо сприятливий для активної участі віруючих у житті країни та міста — чи то громадські ініціативи, чи соціальна допомога. І впливати на оточення, змінювати народ церква зможе тільки служачи і являючи істину в різних сферах, виходячи за межі храмів для благовісти і добрих справ.

Друга частина дня була присвячена змаганням християнських ерудитів в форматі ігор «Що? Де? Коли?» на теми «Біблія» та «Історія християнства». Головний приз відвезла в Херсон команда «МИГ», яка продемонструвала найвищий рівень знань. А учасники чекають на продовження диспутів і такого роду турнірів.

Тимур Альохін.

Вролі експертів для участі в диспуті були запрошені пастор церкви м. Чаплинки магістр теології Віктор

РОЗУМ — БОЖИЙ ДАР

Сучасна наука значно скромніше думає про свої можливості. Нових фундаментальних відкриттів вчені очікують і бояться. Очікують, тому що хочуть зрозуміти світобудову, розгадати таємницю світу. Бояться, тому що нове відкриття може поставити під сумнів усі відкриття колишні. Може виявитись, що так звані фундаментальні закони зовсім не фундаментальні, а за вірою в науку приховується всього лише самовпевненість вчених. Може виявитися, що ми так нічого й не знали про світ, що ми грали у свої ігри — висували гіпотези, присвоювали вчені звання і роздавали премії, обожнювали науку і прогрес.

Розум ми не створюємо і не купуємо. Ми знаходимо його в собі, ми знаходимо себе завдяки йому. Ми народжуємося з дивним відчуттям того, що на багато що здатні, що цей світ не чужий, що нас очікують дивовижні відкриття, що все навколо влаштовано розумно, що свідоме життя всередині мене і світ поза мною пов'язані якимось надрозумом, божественним задумом.

Якщо ж задуматися, що таке розум, то ми не знайдемо кращого слова, ніж дар. Це не наш винахід і не випадкова знахідка. Розум пов'язує нас з Першоджерелом всього розумного, з глибинною основою світу, більше того, він пов'язує нас за образом і подобою з Особистістю Творця, Який так розумно все облаштував.

Біблійні мудреці називали тих, хто заперечував існування Бога, безумними (Пс. 53:2; 14:1). Визнання Бога, здоровий глузд, ясний розум, вченість і мудрість пов'язані однією ниткою. Без Бога розум перевернений (Рим. 1:28),

нитка рветься, світло розуму згасає. Відлуння стародавньої мудрості знаходимо в Іпатівському літописі: «Бог, коли хоче покарати людину, віднімає в неї розум!», а ще — в Гоголя в «Ревізорі»: «Ось дійсно, якщо Бог хоче покарати, то віднімає передусім розум».

Розум — Божий дар, що виокремлює людину, підкреслює її високе покликання. Дар вказує на Того, Хто дарує. Коли людина перестає ставитися до всього як до власності і приймає своє життя і весь світ як дар, вона відкривається Богам. Приймаючи дар, ми передчуваємо радість зустрічі, ми приймаємо запрошення Того, Хто дарує.

Відчуваючи Божу присутність, ми пізнаємо створений Ним світ, відгадуємо загадки, розпізнаємо сліди. Оживлений вірою, розум більше не блукає і не бунтує, він веде нас своїми цікавими пізнавальними маршрутами, розповідаючи про Творця і готуючи зустріч з Ним.

М. Ч.

ПРЕДСТАВНИКИ «ДНР» ЗАБРАЛИ БУДІВЛЮ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ ЦЕРКВИ В ДОНЕЦЬКУ

Пізно вночі 13 серпня 2014 року представники самопроголошеної «Донецької народної республіки» вчинили черговий акт релігійної нетерпимості щодо християн Донецької області.

Цього разу вони відібрали будівлю у релігійної громади «Слово життя» Української Християнської Євангельської Церкви (УХЄЦ) на вулиці Ткаченка, 100, в Донецьку, повідомляє Інститут релігійної свободи.

Крім великого залу для богослужіння на 1200 місць, у будівлі також розташовувалися біблійний інститут, недільна школа, християнська приватна загальноосвітня школа, відділ милосердя і допомоги нужденним, молодіжне служіння та інші відділи, які забезпечували роботу об'єднання церков УХЄЦ по всій Україні.

За словами старшого єпископа УХЄЦ Леоніда Падуна, незважаючи на те, що в місті пустують безліч будівель, представники «ДНР» вирішили забрати Божий дім, який не був порожнім жодного дня і в якому постійно проходило служіння Богу і надавалася допомога нужденним людям.

«Немає слів, щоб виразити наш біль і печаль! Понад 20 років ми вкладали свої серця, свої фінанси в будівлю Церкви, і тепер нас позбавили можливості збиратися для молитов і служіння Богу, — прокоментував цей факт єпископ Леонід Падун.

Як повідомляв ІРС, релігійна нетерпимість — характерна риса представників «ДНР».

Нагадаємо, що представники самопроголошеної «ДНР» у травні 2014 року задекларували у власній «конституції», що на захоплених ними територіях «первісною та панівною є православна віра... що сповідується Руською Православною Церквою (Московського патріархату)».

Представники «ДНР» проголосили: «Історичний досвід і роль Руської Православної Церкви (Московського патріархату) визнаються та поважаються, у тому числі як системоутворюючі стовпи «Руського світу».

ІРС.

НАЙБІЛЬШ ПЕРЕСЛІДУВАНІ

Щонайменше 250 млн. християн — представників різних конфесій зазнають переслідувань за віру у різних частинах світу.

Якщо усіх християн (католиків, православних, англіканців, протестантів тощо) нині близько 2,2 млрд., це означає, що кожний дев'ятий стає жертвою переслідувань, репресій чи утисків у визнанні своєї віри.

Це явище не нове і типово не лише для наших часів. Однак найбільше переслідувань принесли, як не парадоксально це звучить, два останні, ніби найбільш «цивілізовані» сторіччя.

Комунізм, гітлеризм, анархізм і багато інших схожих тоталітарних філософських і суспільних доктрин вписалися в найновішій історії як глибоко антихристиянські. Особливо кривавий врожай принесли німецький національний соціалізм і радянський комунізм, співвідповідальні (хоча і різною мірою) за спалах Другої світової війни.

визнають індуїзм. Ця релігія, яка впродовж десятиріч асоціювалася людьми Заходу з толерантністю або зі спокоєм і незастосуванням насилля, сьогодні все частіше пов'язана з кровопролитними нападами на християн, яких індуїстські екстремісти звинувачують у наверненні індусів. Про ворожість деяких фундаменталістів до християнства відомо давно, щонайменше з початку 90-х років, але особливо

гострий, кровопролитний характер вона набула за останні декілька років. Такі штати, як Орісса, Карнатака чи Ассам європейці тепер асоціюють, перш за все, з жорстокими переслідуваннями

Після падіння так званого реально-го соціалізму в Європі переслідування анітрохи не припинилися, лише що дещо змінилася їх географія. Тепер християнство нищиться через існуючі ще досі комуністичні або щонайменше ліві режими — у Північній Кореї, Китаї, В'єтнамі, Лаосі, а також на Кубі.

Однак найважче живеться християнам в країнах, де влада належить мусульманам та індуїстам. За перехід з ісламу в християнство в Саудівській Аравії загрожує смерть. І все це відбувається в ситуації, коли мусульмани в Європі та Америці можуть безперешкодно визнавати і пропагувати свою віру, будувати мечеті, видавати релігійну літературу, а за перехід з християнства в іслам не загрожує жодна кара.

Та сама Саудівська Аравія, яка не толерує інших релігій в себе, щедро підтримує розвиток ісламу за кордоном, даючи гроші на будівництво мечетей і мусульманських осередків, використовуючи для того ліберальне і демократичне законодавство західних країн.

Але не тільки іслам, особливо фундаменталістський, становить загрозу для свободи релігії. За багато років дуже тривожні звістки надходять також з Індії, де більшість мешканців

християн, які за вірність Христу нерідко платять життям.

Декілька років тому набула гучного розголосу справа австралійського місіонера-баптиста Грехема Стіверта Стаїнеса, який багато років працював в Індії (у штаті Орісса), служачи прокажемим. Індуїстські екстремісти його разом з двома малими синами спалили живцем в автомобілі. Його дружина Гледіс пробачила вбивцям, виражаючи, однак, прагнення, щоб вони покаялися перед Богом за свій вчинок і змінилися.

Список країн, в яких релігійна свобода залишає бажати кращого, дуже довгий. Нещодавно туди потрапила буддистська Шрі-Ланка, парламент якої зробив спробу введення так званого закону проти навернення. Формально йдеться про заборону схилання громадян до зміни релігії за допомогою різних негідних засобів, наприклад, грошей чи насилля. Хоча законопроект у цій справі ще не пройшов, існує велика ймовірність, що його приймуть, а тоді він може стати знаряддям в руках буддистських фундаменталістів у боротьбі з християнством, тому що, фактично, положення законопроекту звернені саме проти християнства.

Кредо.

№ 8 (119) Виходить щомісяця
СЕРПЕНЬ 2014 р.

Адреса редакції:
76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com

Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Дана Парипа;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Газета віддрукована в
Івано-Франківській друкарні «Місто НВ»
Обсяг — 1,86 умовного
друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

ЗА ЄВАНГЕЛЬСКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков
християн віри євангельської п'ятидесятників

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726